

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Ακαδημίας 78Δ, 106 78 Αθήνα

www.xristianiki.gr

Πέμπτη 17 Απριλίου 2008

Αρ. Φύλλου 772 (1085) Έτος 54ον

1,00€

Ο αοίδιμος
Αρχιεπίσκοπος
Κρήτης
Ευγένιος

ΣΕΛ. 5

Ο ρόλος της Τουρκίας
στης Θράκη

ΣΕΛ. 9

Νίκη έλπίδας στο
Βουκουρέστι

ΣΕΛ. 6

Σαράντα χρόνια
από τή δολοφονία
του Μάρτιν
Λούθερ Κίνγκ

ΣΕΛ. 6-7

ΔΙΑΠΛΟΚΗ, ΑΔΙΑΦΑΝΕΙΑ, ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΑ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ

ΣΗΨΗ ΚΑΙ ΝΤΟΠΑ

Η τιμωρία της Εθνικής μας Ομάδας Άρσης Βαρών με αποκλεισμό από τους Ολυμπιακούς Αγώνες συζητήθηκε έντονα τις ημέρες αυτές. Το εθνικό φιλότιμο αντιπάλευε με την αλήθεια σε αγώνα, που συνήθως φέρει το πρώτο ως νικητή.

Το ότι ο πρωταθλητισμός στηρίζεται στη λήψη χημικών ουσιών, που δυνάμυνουν το σώμα βραχυπρόθεσμα, άσχετα αν μακροπρόθεσμα το διαλύουν, είναι κοινό μυστικό. Το ότι οι Έλληνες αθλητές δεν αποτελούν εξαίρεση του κανόνα είναι επίσης ευρέως γνωστό. Ακόμη και για την πρόσφατα τιμημένη ομάδα κυκλοφορούσαν δυσμενείς φήμες από καιρό. Ας δούμε κάποιες από τις πιτυχές της ιστορίας.

Η Ανατολική Γερμανία διέπρεπε στους Ολυμπιακούς Αγώνες του παρελθόντος. Εντυπωσίαζαν ιδίως οι αθλήτριές της με έντονα τα ανδρικά χαρακτηριστικά. Η χημική νόθευση ήταν ορατή διά «γυμνού οφθαλμού». Συνηθίζεται να θεωρείται ίδιον των ολοκληρωτικών καθεστώτων η επιθυμία της διεθνούς διάκρισης σε διαφόρους τομείς και ιδίως στον αθλητισμό. Αυτός είναι ευρέως διαδεδομένος μύθος, που καταρρίπτεται από την εμφανή εκδήλωση της ίδιας επιθυμίας σε «δημοκρατικά καθεστώτα». Δεν επενδύουν λιγότερο στον αθλητισμό οι ΗΠΑ. Βέβαια, πρέπει να δεχθούμε ότι, όπως και σε όλα τα άλλα θέματα, έτσι και στον πρωταθλητισμό ο οικονομικός παράγοντας είναι σημαντικότερος. Η επένδυση είναι σοβαρή με τη χρηματοδότηση για την αγορά των πανάκριβων ουσιών, τη διαρκή παρακολούθηση των πρωταθλητών από ειδικούς, τη δωρο-

δοκία, τέλος, των αρμοδίων για τον έλεγχο της χρήσης απαγορευμένων ουσιών.

Η Ελλάδα, ουραγός στο παρελθόν, όταν τα οικονομικά της δεν της επέτρεπαν να δαπανά και για τον πρωταθλητισμό, πρόσφατα γνώρισε σημαντικές επιτυχίες δια των πρωταθλητών της. Αυτό σημαίνει ότι κατάφερε και αυτή να επενδύσει. Αλλά γιατί; Προφανώς για λόγους γόητρου. Και είναι άκρως εντυπωσιακό σε εποχή που ποινικοποιείται ο πατριωτισμός και καίγονται σημαίες, επίσημες ή ανεπίσημες, για να θυμηθούμε την πρόσφατη διάκριση πολιτικού μας, το εθνικό φρόνημα καλλιεργείται αποκλειστικά στους αθλητικούς χώρους. Αρκεί να θυμηθούμε το παραλήρημα μετά την κατάκτηση του τίτλου του πρωταθλητή Ευρώπης από την Εθνική μας Ομάδα Ποδοσφαίρου, για να επιβεβαιωθεί το πιο πάνω γραφέν.

Γράψαμε ότι η συγκαλυψη χρήσης απαγορευμένων ουσιών επιτυγχάνεται με χρηματισμό των αρμοδίων. Σε έναν κόσμο απύθμενης διαφθοράς σπανίζουν οι αδιάφθοροι! Πέρα από το χρηματισμό, είναι και οι παρεμβάσεις ισχύος. Σε αυτές πρωταγωνιστούν ασφαλώς οι Αμερικανοί, οι οποίοι είναι σε θέση να τιμωρούν κάθε «παρεκτροπόμενο», που θα επέμενε να ασκήσει έλεγχο σε αθλητές της. Είναι μάλλον άγνωστη η καταγγελία κάποιων παραγόντων, που θέλησαν να εισέλθουν στην αμερικανική βάση της Σούδας, για να ελέγξουν αθλητές των ΗΠΑ, που προετοιμάζονταν για τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας. Ζήτησαν οι Αμερικανοί από τις Ελληνικές

Αστυνομικές Αρχές να τους συλλάβουν ως υπόπτους τρομοκρατίας. Φυσικά, έλεγχος δεν έγινε. Από την άλλη, δεν ανέχονται να επιτυγχάνουν κάποιιο μη Αμερικανοί, χρησιμοποιώντας τις ίδιες με τους δικούς τους πρωταθλητές μεθόδους, να υποσκελίσουν τους δικούς τους. Το γόητρό τους λαβώνεται θανάσιμα. Έτσι, αναζητούν εκδίκηση

μεταγενέστερα. Ο έλεγχος στους πρωταθλητές μας Κεντέρη και Θάνου, που ορθώς έγινε (αυτό δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση), έγινε καθ' υπόδειξη, αν όχι κατ' εντολή, των Αμερικανών. Είχαν τολμή-

Του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

σει οι αθλητές μας να υποσκελίσουν τους «ακτύπητους» δικούς τους στους προηγούμενους Ολυμπιακούς Αγώνες. Ευτυχώς, που κάποιοι έντιμοι Αμερικανοί αθλητές κατά καιρούς ομολογούν τη χρήση απαγορευμένων ουσιών και επιστρέφουν τα μετάλλια. Αν τους μμμούνταν όλοι οι συνάδελφοί τους έπρεπε η Διεθνής

Ολυμπιακή να αποκτήσει τεράστιο αποθηκευτικό χώρο για τη φύλαξή τους. Οι διεθνείς αγώνες έχουν σαφώς και πολιτικό χαρακτήρα, πέρα από τον οικονομικό. Χώρες δηλώνουν κατά καιρούς αποχή, σε ένδειξη διαμαρτυρίας κατά της χώρας φιλοξενίας των Αγώνων, λόγω πολιτικών διαφορών. Βέβαια, αν οι διαμαρτυρίες προέρχονται από αδύνατους, όπως από Οίβερμανούς πρόσφυγες πρόσφατα, τότε κάνουμε το παν, για να μην αμαυρωθεί η «ιεροτελεστία». Το αρχαίο ελληνικό πνεύμα δεν φαίνεται να αναστήθηκε με την αναβίωση των Αγώνων, αφού δεν εξασφαλίζεται ούτε το στοιχειώδες, η εκχειρία δηλαδή κατά τη διάρκεια της τέλεσης των Αγώνων. Βέβαια, η πολυλογία, φλυαρία μάλιστα, κατά τις αναφορές μας στα ιδεώδη του Ολυμπισμού, καταντά μάλλον φαιδρή. Όλοι γνωρίζουμε ότι ο σύγχρονος κόσμος δεν πιστεύει σε ιδεώδη και ιδανικά. Οι αθλητές της Αρχαιότητας δεν ήταν βέβαια άψογοι κατά πάντα (και αυτοί διακατέχονταν από ανθρώπινα πάθη), όμως αγωνίζονταν ενώπιον των θεών, τους οποίους λάτρευαν. Επιχειρούμε και εμείς σήμερα ένα είδος φαιδρής αναπαράστασης με «πρωθιέρεια» και «ιέρεις», με επικλήσεις στον Απόλλωνα σε τόπο «ιερό», εμπαιζόντας τον ίδιο τον εαυτό μας, αφού σε Θεό δεν πιστεύουμε.

Τελικά τα πάντα προβάλλουν τη βαθειά σήψη που επικρατεί ολόγυρά μας, σήψη την οποία επιχειρούμε παντοειδώς να συγκαλύψουμε με την ψευδαίσθηση ότι ο κόσμος πορεύεται σταθερά προς την πρόοδο.

Καλή Άνάσταση!

Μέ τον Άγγελο της Αναστάσεως και γυναίκες Μυροφόρες, από τή Μονή Βατοπεδίου, σάς ευχόμαστε Καλή Άνάσταση! Και μήν ξεχνάτε: ή Άνα-

σταση του Χριστού είναι μία πραγματική επανάσταση τής αγάπης. Τό επόμενο φύλλο τής «Χ» θά κυκλοφορήσει «διπλό» στις 15 Μαΐου.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ίδρυτής:

ΝΙΚ. ΣΤ. ΨΑΡΟΥΔΑΚΗΣ

Ίδρύθηκε το Μάιο του 1953 από το Νίκο Ψαρουδάκη. Το 1967, με την επιβολή της προληπτικής λογοκρισίας από τη Χούντα, ανέστειλε την κυκλοφορία της, για να επανακυκλοφορήσει τον Ιανουάριο του 1970, μετά την άρση της προληπτικής λογοκρισίας, με κολοβαμένο ωστόσο τον τίτλο της, χωρίς το «Δημοκρατία». Με τη μαχητική της αρθρογραφία κατά της Δικτατορίας έγινε γρήγορα μία από τις πλέον δημοφιλείς εφημερίδες του αντιδικτατορικού αγώνα. Το Δεκέμβριο του 1973, μετά το Πολυτεχνείο, την ανατροπή του Παπαδόπουλου από τον Ιωαννίδη και το μαχητικό πρωτοσέλιδο με τίτλο: «Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΕΣΕ ΝΑ ΠΕΣΕΙ ΚΑΙ Η ΤΥΡΑΝΝΙΑ», η εφημερίδα κλείνει και τα γραφεία της σφραγίζονται, ενώ στις 7 Ιανουαρίου 1974 ο Νίκος Ψαρουδάκης συλλαμβάνεται και εκπορίζεται στη Γυάρο. Από τη Μεταπολίτευση και μέχρι σήμερα κυκλοφορεί αδιάπτωτα, ως πολιτικό όργανο έκφρασης του Κινήματος της Χριστιανικής Δημοκρατίας.

Ίδιοκτήτης:

ΚΙΝΗΜΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εκδότρια:

ΙΩΑΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΚΗΣ

Διευθυντής:

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΜΠΛΑΘΡΑΣ

Διευθυντής Σύνταξης:
ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΕΡΒΟΣ

Δημιουργικό:
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΝΤΟΥΛΑΣ

Οικονομικός υπεύθυνος:
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΕΜΠΟΣ

Ταχυδρομική Διεύθυνση:
Ακαδημίας 78Δ
106 78 Αθήνα

Ηλεκτρονική Διεύθυνση:
www.xristianiki.gr

Ηλεκτρονικές αποστολές
κειμένων, αλληλογραφία:
xristianiki@xristianiki.gr

Τηλέφωνα Γραμματείας:
210 38.11.302,
210 38.06.863

Τηλεομοιότυπον (fax):
210 38.06.262

Ατελιέ:

ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ
ΜΕΜΦΙΣ ΑΕ
Σωκράτους 23,
105 52 ΑΘΗΝΑ
Τηλ.: 210 52.40.728

Ετήσια Συνδρομή:
Εσωτερικού 20 ευρώ
Κύπρου, Ευρώπης: 50 ευρώ
ΗΠΑ: 80 δολάρια, Καναδά:
120 δολάρια Καναδά
Αυστραλίας: 150 δολάρια
Αυστραλίας
Λοιπές χώρες: 80 ευρώ
ή το αντίστοιχο
σε δολάρια ΗΠΑ
Συνδρομές τραπεζών,
εταιρειών: 50 ευρώ
Εμβάσματα, συνδρομές
στον λογαριασμό:
Εθνική Τράπεζα
040/626560-06

Παρακαλούμε να μας
ενημερώνετε αμέσως μετά
την κατάθεση για την
ταχυδρομική αποστολή της
απόδειξής σας.

Χειρόγραφα, δημοσιευμένα
ή μη, δεν επιστρέφονται.

Η Ευρωπαϊκή Συνθήκη χωρίς τη βούληση τῶν λαῶν

Μιά συζήτηση στά Γραφεία τῆς Χρ. Δημοκρατίας

Στά Γραφεία τῆς «Χριστιανικῆς Δημοκρατίας» πραγματοποιήθηκε στίς 22 Μαρτίου 2008 μιά πολύ ενδιαφέρουσα συνάντηση στελεχῶν καί φίλων τῆς Χ.Δ. καί τῆς «Χριστιανικῆς» γιά ἐνημέρωση καί ἀνταλλαγῆ ἀπόψεων σχετικά μέ τίς ἐξελίξεις στήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση. Ἰδιαίτερα ἡ συζήτηση περιστράφηκε γύρω ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή Συνθήκη, πού ὑπογράφηκε στή Λισσαβόνα τό Δεκέμβριο τοῦ 2007.

Γιά νά εἶναι ἐγκυρη ἡ ἐνημέρωση καί νά ἀναπτυχθεῖ ὑπεύθυνος διάλογος, ἐκτός ἀπό τήν προετοιμασία τῶν στελεχῶν τῆς Χ.Δ., ζήτησε τό Πολιτικό Γραφείο ἀπό δύο ἐκλεκτούς ἐπιστήμονες νά ἀναπτύξουν εἰσηγήσεις πάνω στό θέμα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Οἱ εἰσηγητές ἦσαν ἡ κ. Δελιβάνη-Νεγρεπόντη Μαρία, πρώην πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Μακεδονίας καί ὁ κ. Νικήτας Ἀλιπράντης, καθηγητής Ἑργατικοῦ Δικαίου στό Πανεπιστήμιο τῆς Θράκης καί στό ἐξωτερικό.

Στήν ἀρχή ὁ πρόεδρος τῆς Χ.Δ. Μανώλης Μηλιάρης παρουσίασε τούς εἰσηγητές καί τούς εὐχαρίστησε, γιά τήν ἀναποκρίθη-καν πρόθυμα στήν πρόσκληση τῆς Χ.Δ. Δέν παρέλειψε νά παρουσιάσει ἀκόμη καί ὄσους προσήλθαν, γιά νά συμμετάσχουν στή συνάντηση. Τόνισε ὅτι ἡ ἐπιστημονική καί πολιτική συζήτηση γιά τήν Ε.Ε. ἐνδιαφέρει καί τήν ἐφημερίδα «Χριστιανική», γιά νά ἐνημερώνει τούς ἀναγνώστες της, ὅσο τό δυνατόν πιό τεκμηριωμένα.

Γ' αὐτό θεώρησε ὅτι ἡ συνάντηση θά εἶναι ἕνα εἶδος σεμιναρίου καί στόχος της εἶναι μετά τίς εἰσηγήσεις νά ἀναπτυχθεῖ οὐσιαστικός διάλογος.

Νομικές καί κοινωνικές διαστάσεις τοῦ Συντάγματος 2004

Ἡ κ. Δελιβάνη Μαρία εὐχαρίστησε πρώτα γιά τήν πρόσκληση καί ἐξέφρασε τήν ικανοποίησή της γιά τήν ποιότητα τοῦ ἀκροατηρίου. Τόνισε ὅτι δέν εἶναι νομικός, ἀλλά τό θέμα παρουσιάζει πολλές πλευρές. Ἴσως πιό σημαντικές ἀπό τό καθαρά νομικό μέρος.

Προσπάθησαν, εἶπε, νά φέρουν ἐγγύτερα τούς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς καί νά ἀποκλείσουν τή διάλυση τῆς Ε.Ε. Ἐπεδίωξαν νά ὑποστηρίξουν ὅτι μέ τό Σύνταγμα τοῦ 2004 δέν καταργοῦνται τά ἐπιμέρους Συντάγματα τῶν ἐθνικῶν

κρατῶν, ἀλλά ὅμως ὑπῆρχε πραγματικά τέτοια πρόθεση, πού δέν ἤθελαν νά τή δειξοῦν νά περάσουν πολλές ἐξουσίες ἐθνικές στήν Ε.Ε. καί μέσω τοῦ Συντάγματος νά ἀποφασίζονται θέματα καίριας σημασίας ὄχι ἀπό τίς ἐπιμέρους ἐθνικές κυβερνήσεις, ἀλλά ἀπό τοὺς ἰθύνοντες τῆς Ε.Ε.

Ὅμως, γιά τό Σύνταγμα

αὐτό ἦρθαν τά δυσάρεστα τό 2005. Ἡ Γαλλία πρώτη (29.5.05) τό ἀπέρριψε μέ δημοψήφισμα καί στή συνέχεια ἡ Ὀλλανδία (1.6.05) ἐπίσης. Ἀλλά καί οἱ 15 ἕπτες πού τό δέχτηκαν εἶχαν μικρή πλειοψηφία καί γενικά ὑπῆρχε δισταγμός ἐκ μέρους τῶν ψηφοφόρων νά δεχτοῦν. Καί τοῦτο, γιά τήν Ε.Ε. Δέν παρέλειψε νά παρουσιάσει ἀκόμη καί ὄσους προσήλθαν, γιά νά συμμετάσχουν στή συνάντηση. Τόνισε ὅτι ἡ ἐπιστημονική καί πολιτική συζήτηση γιά τήν Ε.Ε. ἐνδιαφέρει καί τήν ἐφημερίδα «Χριστιανική», γιά νά ἐνημερώνει τούς ἀναγνώστες της, ὅσο τό δυνατόν πιό τεκμηριωμένα.

Παρά τήν ἀπόρριψη, δέν ἐγκαταλείφθηκε καί ἡ πρόθεση νά συνεχιστεῖ ἡ προσπάθεια, γιά νά ἐπιβληθεῖ τελικά αὐτό τό Σύνταγμα. Ὑπῆρχε, βέβαια, κρίση ἐμπιστοσύνης ὡς πρὸς τή συνέχισή τῆς Ε.Ε. Ἀπό τό Εὐρωπαϊκό Συμβούλιο προτάθηκε μιά περίοδος περισυλλογῆς, ὅποτε δέν ἔγινε καμμιά καμπάνια, ὅπως τό 2005 ὑπέρ τοῦ Συντάγματος.

Συνθήκη τῆς Λισσαβόνας

Ὅμως ἐντελῶς ξαφνικά, μέ τή σύμπραξη Γερμανίας καί Γαλλίας, στίς 13.12.2007, ἐμφανίστηκε μιά Συνθήκη στή Λισσαβόνα, ἡ ὁποία οὐσιαστικά κατά 90% εἶναι τό ἴδιο κείμενο, τό ὁποιο ἀπορρίφθηκε ἀπό τίς δύο χώρες, Γαλλία καί Ὀλλανδία.

Ἀλλά δέν τόλμησαν νά τὸ ἐμφανίσουν ὡς Σύνταγμα. Τό ἐμφάνισαν ὡς Συν-

θήκη Μεταρρύθμισης τῆς Λισσαβόνας. Θά δοῦμε στή συνέχεια πῶς τό ἐμφάνισαν. Καί χάρη στήν ὑπερδραστικότητα τοῦ Νικολά Σαρκοζί, ὑπογράφηκε τίς πρώτες πρωινές ὥρες ἡ Συνθήκη ἀπό τοὺς ἰθύνοντες τῆς Ε.Ε., μέ πρόθεση νά ἰσχύσει ἀπό 1.1.2009.

Κάνω μιά παρένθεση ὁ Νικολά Σαρκοζί, ὅταν ἡ χῶ-

θῆκες καί καταβάλλεται προσπάθεια νά «περάσει» ἡ Συνθήκη μέ ὅσο γίνεται λιγότερο θόρυβο, νά μὴ δημιουργησε ἀντιδράσεις, νά μὴ συνδυαστεῖ μέ τό Σύνταγμα, πού ἀπορρίφθηκε καί εἶχε τέτοιες περιπέτειες. Ἡ γενική δικαιολογία εἶναι ὅτι δέν ἐνδιαφέρει τό Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα. Εἶναι βέβαιο ὅτι, ἂν ἡ Συνθήκη αὐτή ὑπερψηφιστεῖ, πού τελικά εἶναι τό προηγούμενο Σύνταγμα, θά δώσει νέα πνοή στήν Εὐρώπη, ἡ ὁποία ἀσφυκτιᾷ μέ τά προβλήματα πού ἔχει, οικονομικά καί ἄλλα, καί ἐπομένως πρέπει νά ὑπάρξει αὐτό τό «Σύνταγμα» μέ κάθε θυσία καί φυσικά χωρίς δημοψήφισμα.

Τόνιστηκε ἐπίσης, ὅτι ἦταν μεγάλο λάθος πού προηγουμένως ἐτέθη σέ δημοψήφισμα, γιά τὸ συνέβησαν ὅλα ὅσα συνέβησαν.

Τώρα, λοιπόν, μόνο ἡ Ἰρλανδία θά «περάσει» αὐτήν τή Συνθήκη ἀπό δημοψήφισμα, ἀποδεικνύοντας ὅτι εἶναι τό ἴδιο τό Σύνταγμα (τό κείμενο τῆς Συνθήκης) καί τοῦτο, γιά τὸ δικό τους Σύνταγμα περιλαμβάνεται αὐτή ἡ ρητὴ ὑποχρέωση.

Γίνονται πολλές προσπάθειες, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀρκετά ἀστείες, τοῦλάχιστον κατά τήν κρίση μου, γιά νά δικαιολογηθεῖ τό δέν θά γίνει ἕνα δημοψήφισμα. Αὐτό τό ὅποιο λέγεται εὐρέως, εἶναι ὅτι ἐμεῖς ἔχουμε τούς ἐκπροσώπους μας, οἱ ὁποῖοι εἶναι στήν Ε.Ε.

Εάν ἀπαιτήσουμε ἐπιπλέον ἕνα δημοψήφισμα, εἶναι σάν νά καταργοῦμε αὐτοὺς τούς πολιτικούς, πού ἐκλέχτηκαν καί οἱ ὁποῖοι μποροῦν νά ἀποφασίσουν. Διαφορετικά, ἂν ἐπιμένουμε, θά εἶναι προεπιβλεπόμενα τούς πολιτικούς.

Διαφορές Εὐρωπαϊκῆς Συνθήκης καί Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος

Ὑπάρχουν μερικές διαφορές ἀνάμεσα στή Συνθήκη καί στό Σύνταγμα, οἱ ὁποῖες δέν εἶναι σημαντικές.

Ἡ πρώτη διαφορά εἶναι ὅτι δίνεται γιά πρώτη φορά ἡ δυνατότητα στά κράτη-μέλη νά ἀποχωρήσουν ἀπό

τὴν Ε.Ε. Στό προηγούμενο Σύνταγμα καί στίς προηγουμένως Συνθήκες δέν ὑπῆρχε αὐτή ἡ δυνατότητα.

Καταργεῖται ἡ σημαία καί ὁ ὕμνος, τά ὁποῖα ὑπῆρχαν προηγουμένως καί εἶχαν προκαλέσει μεγάλη ἀντίδραση κυρίως ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία θεώρησε ὅτι παρεμβαίνει στά ἐθνικά ἐνδιαφέροντα καί κυριαρχικά δικαιώματα τῶν ἐπιμέρους χωρῶν.

Γίνονται κάποιες συγκεκριμένες ἐπινοήσεις στήν ἀρχὴ τῆς ἐπιπορευτικότητας. Δηλαδή ὑπάρχει ἡ ὑποχρέωση τῆς Ἐπιτροπῆς νά ἐπανεξετάζει θέματα, ἂν τό 1/3 τῶν ἐθνικῶν κοινοβουλίων ἀπαιτήσῃ νά ἐπανεξεταστοῦν ὀρισμένα ζητήματα. Καί τελικά, ἂν ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπιμένει στήν ἀρχική τῆς θέσης, τό ζήτημα θά καταλήξει στό Δικαστήριο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης.

Δίδεται δικαίωμα γιά δημοψήφισμα, ἂν ἀπαιτηθεῖ ἀπό ἕνα ἑκατομμύριο πολίτες. Ἀλλά ὑπάρχουν πολλοὶ περιορισμοὶ καί πρὸς αὐτό. Αὐτό πρέπει νά ἐγκριθεῖ ἀπό τά 27 κράτη-μέλη, ὄχι ὅμως ἀπό δημοψήφισμα, ὄχι ἀπὸ τοὺς λαοὺς. Καί θά πρέπει νά μὴν ὑπάρξουν πολλές συζητήσεις ὡς πρὸς αὐτό.

Μιά ἄλλη μερικότερη ἐπιβολὴ εἶναι ὅτι δέν θά ὑπάρξει ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν, κάτι πού προβλεπόταν στό προηγούμενο Σύνταγμα ἄλλα θά ὑπάρχει ἕνας ἀνώτατος ἐκπρόσωπος τῆς Ε.Ε., ὁ ὁποῖος θά ἀσκεῖ ἄμεση καί ἐξωτερικὴ πολιτική.

Ἐπίσης, λέγεται ὅτι δέν θά ὑποκαθιστοῦν οἱ νόμοι τῆς Ε.Ε. τούς νόμους τῶν ἐπιμέρους ἐθνικῶν οικονομῶν. Μέ τήν ἔννοια αὐτήν, οἱ νόμοι τῶν ἐθνικῶν οικονομῶν θά εἶναι ὑπεράνω τῆς Ε.Ε. Ὅμως θά πρέπει νά τονιστεῖ, ὅτι ἀπὸ τό 1964 συμβαίνει τό ἀντίθετο. Δηλαδή τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο ἐκδίδει ἀποφάσεις, στίς ὁποῖες οἱ νόμοι τῆς Ε.Ε. ὑπερτεροῦν τῶν νόμων τῶν ἐπιμέρους ἐθνικῶν οικονομῶν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

Πίστεια
τοῦ Τεσσινόν

• Ἔτος 21, 171 21 Νέας Σμύρνης,
τηλ: 210-3234 534, 9314 988
• Στὰ τὸ Βιβλίο, Περαζώγλου 5,
105 64 Αθήνα, τηλ: 210-3247 678
• E-mail: info@akritas.net.gr
• www.akritas.net.gr

Ἐκδήλωση στή «Χριστιανική» γιά τό Γάμο

Ἡ εφημερίδα «Χριστιανική» καί οἱ ἐκδόσεις «Μαῖστρος» ὁργάνωσαν συζήτηση, με θέμα: «Γάμος, Θεσμός καί κοινωνία», τὴν Τρίτη 15 Απριλίου, σὴν Γραφεία τῆς «Χριστιανικῆς».

Μίλησαν οἱ ἀρχιμ. Αθηνάγορας Δικαΐκος, Εὐή

Βουλγαράκη-Πισίνα, ὁ Κωσταντίνος Μπλάθρας καί ὁ π. Αντώνιος Καλλιγέρης.

Τὴ συζήτηση συντόνισε ὁ Μανώλης Μηλιάρης.

Ὶεπορτάζ στο ἐπόμενο φύλλο τῆς «Χ».

“Όλως αιφνιδίως έφυγε από κοντά μας ο αδ. Φάνης Λαϊνάς

Έντελώς απρόσμενα έφυγε από κοντά μας, τό Σάββατο 12 Απριλίου, ο αδελφός Θεοφάνης Λαϊνάς σέ ηλικία 66 ετών. Η καρδιά του τόν πρόδωσε και σέ λίγα λεπτά τόν έγκατέλειψε. Η κηδεία του έγινε τήν Κυριακή 13 Απριλίου στόν Ίερό Ναό τών Αγίου Κωνσταντίνου και Έλένης τής Λάρισας, μέ μεγάλη συμμετοχή συγγενών και φίλων.

Φιλόλογος μέ πλούσιο συγγραφικό-επιστημονικό έργο, επιτυχημένος φροντιστής επί μακρά σειράν ετών, πρόεδρος του Συλλόγου Φροντιστών επί έξι(!) θητείες, τιμημένος από τήν Ακαδημία Αθηνών γιά τό έργο του σχετικά μέ τήν ελληνική γλώσσα, άρθρογράφος στόν Τύπο τής Λάρισας, κοινωνικός αγωνιστής, ύπόδειγμα οικογενειάρχου, ήταν φυσικό ο αιφνίδιος θάνατός του νά συγκινησει και νά συγκλονήσει τή λαρισαϊκή κοινωνία και όχι μόνο. Γι' αυτό και στήν τελευταία του κατοικία τόν συνόδευσαν, εκτός από τούς οικείους του, πρώην μαθητές του, συνάδελφοί του εκπαιδευτικοί, άνθρωποι τών Γραμμάτων, του Τύπου, καθώς και άπλοι πολίτες τής Λάρισας που τόν εκτιμούσαν και τόν αγαπούσαν λόγω τής τεράστιας προσφοράς του στήν παιδεία και τήν κοινωνία γενικώτερα. Ο πρόεδρος τής Χ.Δ., Μανώλης Μηλιαράκης, που συνδεόταν μέ στενούς δεσμούς αδελφικής φιλίας μέ

τόν Φάνη, μόλις πληροφορήθηκε (στις 3.15 τό πρωί τής Κυριακής) τό συμβάν, συγκλονισμένος μετέβη στή Λάρισα και παραβρέθηκε στήν κηδεία του αδελφού. Παρόντες επίσης ήταν οι αδελφοί Μαρία και Χαράλαμπος Κοντός, Βάσω και Δημήτρης Καραμπερόπουλος, Ζήσης Σάρακας και Βασίλης Λεμονόπουλος. Ο αδελφός Φάνης είχε συνδεθεί μέ τό Κίνημα τής Χ.Δ. από τά μαθητικά του χρόνια και στή συνέχεια είχε εκλεγεί μέλος τής ΚΕ. Σύντομους επικηδείους εκφώνησαν οι Δημήτρης Καραμπερόπουλος, Δημ. Γούσης, δικηγόρος του Βόλου, Γερόπουλος Απόστολος, εκπαιδευτικός, Κων. Τσιάρας, φιλόλογος - φροντιστής, και ο πρόεδρος τής Χ.Δ.

Σταχυολογούμε χαρακτηριστικά αποσπάσματα από τούς επικηδείους.

Δημήτρης Καραμπερόπουλος:

Θεοφάνη, φίλτατε, Όσοι γνώριζαν τήν έντονη προσωπικότητά σου, τό ηθος σου, τήν άνεκτικότητά σου, τό μείλιχιο του χαρακτήρος σου, τήν υπεύθυνα, μέ τήν όποία διακόνησες τή φιλολογική σου επιστήμη, συγγράφοντας και αξιόλογα βιβλία γι' αυτήν.

Μέ πάθος μεταλαμπάδευες τίς γνώσεις σου επί μαθητές σου, γιά νά γίνουν υπεύθυνοι πολίτες κατά τά αρχαία κλασσικά πρότυπα, όπως τά περιγράφεις στά δοκίμιά σου «Ο Έλληνισμός

του χθές και του σήμερα».

Πάντοτε, σέ κάθε περίπτωση, είχες τό θάρρος τής γνώμης σου, άποτελώντας κατ' αυτόν τόν τρόπο παράδειγμα-πρότυπο υπεύθυνου πολίτη, ιδιαίτερα στούς νεώτερους.

Μέ τίς πολλές σου άρετές και ικανότητες, που διέθετες χωρίς ψεγάδια, δέν συσχηματίσθηκες, δέν συμπορεύτηκες γιά ιδιοτελή πρόσκαιρα όφέλη μέ τά επικρατούντα ιδεολογικοπολιτικά ρεύματα τής εποχής. Προτίμησες και υπεύθυνα ακολουθήσες τόν σκληρό, αλλά ωραίο δρόμο τής άρετής και τής προσφοράς.

Και σέ όλες σου τίς υπέροχες και αξιόλογες δραστηριότητες-επιτεύξεις σου, τή σύζυγό σου είχες πάντοτε συμπαραστάτη και άρωγό.

Γερόπουλος Απόστολος:

...Μόνιμη συντροφιά σου

ο Σωκράτης, ο Πλάτων, ο Αριστοτέλης, ο Θουκυδίδης και οι άλλοι σοφοί τής αρχαίας Ελλάδας. Οι μεγάλοι αυτοί στοχαστές υπήρξαν γιά σένα πηγή άκένωτης έμπνευσης, οι άπαραμίλλοι δάσκαλοι, που επηρέασαν καθοριστικά τήν επιστημονική σου σταδιοδρομία και τή διαμόρφωση του χαρακτήρα σου. Υποστήριζες μέ πάθος πάντοτε, ότι θεμέλιο τής ελληνικής εκπαίδευσης, πρέπει νά είναι η αρχαία ελληνική παιδεία.

Γεννημένος από μία φτωχή άγροτική οικογένεια σέ ένα χωριό του θεσσαλικού κάμπου, τό Στεφανοβίκειο Μαγνησίας, από τά μαθητικά σου χρόνια άκόμη έδειξες δείγματα φιλομάθειας και ήθους. Στό Πανεπιστήμιο κέρδισες τήν εκτίμηση και τήν εμπιστοσύνη τών καθηγητών σου, αλλά η άδηριτη άνάγκη νά στριβίξεις οικονομικά τήν πατρική σου οικο-

γένεια, δέν σου επέτρεψε νά προσβλέψεις σέ μία πανεπιστημιακή καριέρα. Διέπρεψες όμως στή Μέση Εκπαίδευση. Εγίνες επώνυμος στή Λάρισα ως άναγνωρισμένη προσωπικότητα στόν τομέα τής επιστήμης.

Δέν ήσουν όμως άπλά ένας καταξιωμένος επιστήμονας. Υπήρξες και ένας άψογος και επιτυχημένος οικογενειάρχης. Συχνά θά θυμόμαστε τούς προβληματισμούς σου γιά θέματα παιδαγωγικά, γλωσσικά, κοινωνικά και πολιτικά. Αξιοσημείωτη ήταν η ευαισθησία σου γιά τίς εύπαθεις κοινωνικές ομάδες. Η άγωνία σου γιά μία καλύτερη παιδεία και κοινωνία ήταν έντονη. Δική σου ιδέα ήταν η συγκρότηση τόν τελευταίο καιρό τής ομάδας κοινωνικού προβληματισμού. Διακαής επιθυμία σου ήταν νά βοηθήσεις στήν άνοδο του πολιτιστικού επιπέδου τής πόλης. Ήσουν ένας άνήσυχος όραματιστής. Είχες ιδέες γόνιμες, προβληματισμούς και όράματα. Δέν πρόλαβες όμως νά τά υλοποιήσεις. Σέ πρόλαβε ο ξαφνικός θάνατος. Ο Θεός νά δώσει κουράγιο στούς οικείους σου και άνάπαυση στήν ψυχή σου.

Δημήτρης Γούσης:

...Ο Θουκυδίδης έγραφε πώς στούς ζωντανούς όφειλουμε νά φερόμαστε διακριτικά, μά γιά τούς νεκρούς πρέπει νά λέμε τήν άλήθεια, άλλιώς δέν γράφεται Ιστορία. Τήν Ιστορία, ιδιαίτερα αυτήν τών αρχαίων κλασ-

σικών χρόνων, τήν αγαπούσες πολύ. Και η άλήθεια είναι ότι υπήρξες ένας σωστός και ολοκληρωμένος άνθρωπος, καταξιωμένος επιστήμονας, δάσκαλος και συγγραφέας, λαμπρός σύζυγος και άξιος οικογενειάρχης.

Γενεές γενεών μαθητών πέρασαν από τά βραχίδια του φροντιστηρίου σου.

Υπήρξες γιά όλους «ο δάσκαλος», που πάντοτε πρόθυμα πρόσφερες τίς γνώσεις σου σέ όσους τίς ζητούσαν. Πρωτοπόρος και μέ εξααιρετική σταδιοδρομία ως φροντιστής αλλά και ως συγγραφέας. Η προσφορά σου γιά περισσότερα από σαράντα χρόνια στή μαθητική νεολαία άμέτρητη και τά έργα που άφήνεις πίσω σου, γιά νά σέ θυμίζουν, πολλά, τελευταίο τό «Συζευκτικό Συντακτικό τής Αρχαίας και τής Κοινής Νεοελληνικής Γλώσσας». Ήδη, από καιρό έτοιμάζεις και τό μνημειώδες έργο σου, τό «Μεγάλο Συντακτικό», που δυστυχώς γιά σένα και τήν επιστήμη δέν πρόλαβες νά ολοκληρώσεις.

Στούς μαθητές σου και σέ όσους είχαν τήν τύχη και τήν τιμή νά συνεργαστούν μαζί σου, άφηνες εξααιρετικές έντυπώσεις, όχι μόνο γιά τό επιστημονικό σου κύρος αλλά και γιά τήν ευθύτητα και τήν άκεραιότητα του χαρακτήρα σου.

Άς είναι ελαφρύ τό χάμα που θά σέ σκεπάσει...

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ:

Πάντα σταθερός σέ αξίες, ιδανικά και αρχές

Ο πρόεδρος τής Χ.Δ. στή σύντομη νεκρολογία του είπε, μεταξύ άλλων:

Αγαπητέ φίλε, συναγωνιστή και έν Χριστώ αδελφέ Φάνη, ήλθα από τήν Αθήνα, γιά νά σου άπευθύνω και εκ μέρους όλων τών μελών του κινήματός μας, τής Χ.Δ. τό ύστατο «χαίρε».

Όλοι μας θά θυμόμαστε τό χριστιανικό, αγωνιστικό και δημοκρατικό ήθος σου, τήν πραότητα και τή σταθερότητά σου σέ αξίες, ιδανικά και αρχές.

Από τά μαθητικά σου χρόνια άσπάζεσαι τό μήνυμα τής Χ.Δ., τό μήνυμα του χριστιανικού κοινωνισμού. Γι' αυτό και στά φοιτητικά σου χρόνια είσαι στρατευμένος αγωνιστικά στό παμφοιτητικό κίνημα του «1-1-04». Ακολουθως, στούς άγώνες γιά τά εθνικά θέματα και ιδιαίτερα τό Κυπριακό, δραστηριοποιείσαι στήν αντιδικτατορική αντίσταση. Γενικά, η πολιτεία σου ήταν όντως χριστιανική και μέ συνέπεια ύπηρετούσες τό στόχο του «καινά ποιώ πάντα». Ξεκινούσες από τόν εαυτό σου και αγωνιζόσουν γιά τό καινούργιο και τής κοινωνίας.

Γιά τό επιστημονικό και εκπαιδευτικό σου έργο θά μιλούν οι γενιές τών μαθητών και σπουδαστών, που είχαν τήν τύχη νά σέ έχουν δάσκαλό τους. Ήδη η Ακαδημία Αθηνών έχει μιλήσει έμπρακτα, μέ τή βράβειυσή σου, γιά τό έργο σου.

Εμείς όλοι που βρισκόμαστε τούτη τή στιγμή δίπλα σου και οι πολλοί περισσότεροι, που δέν έχουν μάθει άκόμη τά «κακά μαντάτα», λυπούμαστε γιά τήν έκδημία σου. Δέν λυπούμαστε όμως, όπως εκείνοι που δέν έχουν ελπίδα.

Εμείς είμαστε βέβαιοι ότι ο Άρχηγός τής ζωής, ο Κύριός μας Ίησούς, μέ τήν Ανάστασή Του, που σέ λίγες μέρες θά εορτάσουμε, νίκησε τό θάνατο.

Εκείνος θά σέ πάρει κοντά Του. Εκείνος, επίσης, άς δίδει τήν παρηγοριά του στήν έκλεκτή σύζυγό σου Ευαγγελία, στήν αγαπημένη σου κορούλα Αντιγόνη, στό λεβέντη γιού σου Σωτήρη και σέ όλους εμάς. Καλό σου Παράδεισο, αδελφέ Φάνη...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΑΡΑΣ:

“Όραμα του Φάνη ήταν ο μαθητής τής γνώσης και τής άρετής

Ο φιλόλογος και φροντιστής κ. Κων. Τσιάρας στον επικήδειο λόγο, είπε:

Συνάδελφε και φίλε Φάνη Λαϊνά,

Ως κεραυνός «εν αιθρία» έπεσε στα αυτιά όλων των συναδέλφων φροντιστών του Νομού Λάρισας η αναπάντεχη είδηση τής τόσο άδικης φυγής σου από τούτο τον μάταιο κόσμο γιά τή χώρα των αγέλων. Σήμερα, η οικογένεια των φροντιστών χάνει άκόμη ένα μέλος τής και επίλεκτο στέλεχός τής. Έτσι είναι, αφού υπήρξες από τά ιδρυτικά μέλη του Συλλόγου μας και ισόβιος σχεδόν πρόεδρος του. Και ο χαμός σου Φάνη, δέν λογίζεται απώλεια μόνο γιά εμάς: είναι απώλεια και γιά τήν οικογένεια των φροντιστών τής Ελλάδας, αφού γιά πολλά χρόνια, ως πρόεδρος μας, συνεργάστηκες μέ τήν Ομοσπονδία Φροντιστών Ελλάδας γιά θέματα που αφορούσαν τήν οργάνωσή τής, τή θέση και προσφορά τής γενικότερα στήν ελληνική κοινωνία.

Έφυγες, Φάνη, σε μια εποχή ωριμότητας και συγκομιδής, γιάτί τώρα είχες πάρα πολλά νά δώσεις, από αυτά που η πείρα σου χάρισε πλουσιοπάροχα από τό θησαυροφυλάκιο τής γνώσης. Αυτό δέν σημαίνει πως είναι λίγα αυτά που έδωσες, που πρόσφερες.

Ως οικογενειάρχης υπήρ-

ξες θαυμάσιος. Η γυναίκα σου θα σε θυμάται ως εξαίρετο σύζυγο, τα παιδιά σου ως στοργικό πατέρα και τα εγγόνια σου ως αξιολάτρευτο παππού.

Ας επιτραπεί τώρα στήν ταπεινότητά μου νά δώσω λίγα αναγκαία στοιχεία γιά τή ζωή του Φάνη, του συναδέλφου που χάσαμε.

Ο Φάνης Λαϊνάς γεννήθηκε στο Στεφανοβίκειο Βόλου από γονείς αγρότες. Τis γυμνασιακές του σπουδές τις έκανε στο Βελστίνο και στο Βόλο. Το 1960 πετυχαίνει στις εξετάσεις τής Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, τμήμα Κλασικό: αυτή ήταν η επιθυμία του και τούτο, γιάτί τα Αρχαία Ελληνικά τον γοητεύουν: σε αυτό, εξάλλου, οφείλεται και η επίδοσή του σε αυτά.

Ως φοιτητής αναμειγνύεται έντονα στο συνδικαλισμό τής Σχολής του και στους αγώνες γιά τό 15%. Αξίζει νά αναφερθεί ότι από τή ΣΤ΄ τάξη του Εξαταξίου Γυμνασίου μνήθηκε στο Κίνημα τής «Χριστιανικής Δημοκρατίας» και γιά πολλά χρόνια υπήρξε μέλος τής Κεντρικής Επιτροπής του Κινήματος.

Το 1964 ο Φάνης, μετά τήν αποφοίτησή του από τό Πανεπιστήμιο, εκδίδει τό πρώτο του βιβλίο «Κλείδα αντιστροφών θεμάτων» γιά φοιτητές και φιλόλογους.

Το 1970 εκδίδει τα «Σύμ-

μεικτα».

Το 1979 εκδίδει τα «Εκλεκτά θέματα» από τό «De Bello Civili» του Ιουλίου Καίσαρα.

Το 2000 εκδίδει τό περιπούδαστο «Συζευκτικό Συντακτικό τής Αρχαίας και τής Κοινής Νεοελληνικής», γιά τό όποιο αποσπά εταίρους τόσο στήν Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό (Γερμανία).

Ο Θεοφάνης Λαϊνάς πήρε μέρος σε πολλά επιστημονικά συνέδρια, στα οποία εισηγήθηκε ποικίλα θέματα Παδείας και Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας. Ακόμη, έδωσε πολλές διαλέξεις και συνεντεύξεις στα τοπικά μέσα μαζικής ενημέρωσης στή Λάρισα.

Από τό 1968 άρχισε και τή δημόσια εμφάνισή του,

συμμετέχοντας ενεργά στο δημοψήφισμα κατά του θεσμού τής βασιλείας και με σειρά άρθρων στόν Τύπο τής Λάρισας.

Ο Φάνης στήν αρχή εργάζεται σε ιδιωτικό σχολείο τής Λάρισας και παράλληλα παραδίδει φροντιστηριακά μαθήματα. Τελικά παραιτείται και ιδρύει δικό του φιλολογικό Φροντιστήριο. Από τότε πλέον, αρχίζει και η ανοδική του πορεία. Συγγράφει βοηθήματα σχετικά με τή σύνταξη, ερμηνευτικά σχόλια στόν «Επιτάφιο» του Περικλή, στόν «Οιδίποδα Τύραννο» του Σοφοκλή, στήν «Άλκηστη» του Ευριπίδη.

Θα ήταν τραγική παράλειψη, αν ξεχνούσα νά ανα-

Συνέχεια στη σελ. 4

Άγγελος Δακουτρός ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται με ραντεβού:
Ζυμπρακάκη 59, Κ. Πατήσια
(πλησίον ηλεκτ. σταθμού Αγ. Νικολάου)
Τηλ.: 210.8310.210, Κιν.: 6944.2347.83

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Ο αοίδιμος Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κυρός Ευγένιος Ψαλιδάκης

Με τη συμπλήρωση τριάντα χρόνων από την κοίμηση του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Κρήτης Ευγενίου (7-12-1978), η Εκκλησία της Κρήτης τιμά τη μνήμη του με προγραμματισμένες εκδηλώσεις για τη ζωή και το έργο του.

Για τον επιφανή Ιεράρχη Ευγένιο έχουν γραφεί πολλά, με ξεχωριστό τον τόμο του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πέτρας και Χερρονήσου κ. Νεκταρίου, με τίτλο: «Ο Αρχιεπίσκοπος Ευγένιος και η Εκκλησία Κρήτης». Αυτός ο τόμος είναι πηγή δημοσιευμάτων, καθώς και του δικού μου.

Το παρόν άρθρο γράφεται με συναισθηματική φόρτιση, γιατί ζωντανεύει στη μνήμη μου γεγονότα χαράς και λύπης, του παρελθόντος, όταν η παρουσία του μακαριστού Αρχιεπισκόπου ήταν ευεργετική και λυτρωτική και για μένα.

Ο αοίδιμος Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κυρός Ευγένιος, ήταν 66 ετών όταν εκοιμήθη. Στα 33 του, είχε εκλεγεί παμψηφεί επίσκοπος Αρκαδίας, της σημερινής μητρόπολης Γορτύνης και Αρκαδίας. Στα 38 του μητροπολίτης Κρήτης, σημερινής Αρχιεπισκοπής. Και οι δύο εκλογές του έγιναν με τον ξεσηκωμό και την αμετακίνητη αγωνιστική θέληση του κρητικού λαού.

Στην πρώτη εκλογή κατέκλυσαν όλους τους χώρους που οδηγούν στον μητροπολιτικό ναό χιλιάδες Μεσαρίτες της επισκοπής Αρκαδίας οι οποίοι μαζί με τους Ηρακλειώτες, ζητούσαν επίμονα την εκλογή του αγαπημένου τους Ευγενίου. Οι εκλέκτορες Επίσκοποι ή σεβάστηκαν το λαό ή δεν μπορούσαν να κάμουν αλλιώς και τον εξέλεξαν παμψηφεί.

Στη δεύτερη εκλογή όλοι οι φορείς της Κρήτης και ο λαός, με ψηφίσματα και υπομνήματα στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και την Κυβέρνηση, ζητούσαν τον Ευγένιο για Αρχιεπίσκοπο.

Ο πατριάρχης Αθηνάγρας σεβάστηκε τη θέληση του αγαπημένου του κρητικού λαού και με εισήγησή του στην Αγία και Ιερά Σύνοδο του Πατριαρχείου, εκλέχθηκε Αρχιεπίσκοπος ο Ευγένιος.

Γιατί τόσο αγάπη;

Γιατί όμως τόσο αγάπη στο πρόσωπό του από το λαό της Μεγαλονήσου, που έφτανε στα όρια της λατρείας και του παραληρήματος;

Η αρχή της αγάπης για τον Ευγένιο ξεκίνησε από τον μητροπολιτικό ναό του Αγίου Μηνά. Την ημέρα της εορτής του Αγίου, 11 Νοεμβρίου 1936, έγινε η χειροτονία του σε ιερομόναχο και ευθύς αμέσως η χειροθεσία του σε αρχιμανδρίτη. Συγχρόνως ανέ-

λαβε και καθήκοντα Γενικού Αρχιερατικού Επιτρόπου της μητρόπολης Κρήτης. Ήταν πολύ νέος. Είκοσι τεσσάρων χρόνων. Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Χάλκης. Στους εκκλησιαστικούς κύκλους είχε τη φήμη έντιμου νέου, που

συνδύαζε πίστη και γνώση, σοφία και αρετή, εργατικότητα και φιλάνθρωπο πνεύμα.

Είχε τη φήμη ανεξίκακου νέου, που αγαπούσε και υπερασπιζόταν τους φτω-

μανούς και έπαιρναν εκδίκηση με εξορίες, φυλακίσεις και εκτελέσεις. Τρομοκρατία, πείνα και εξαθλίωση παντού.

Η Εθνική Αντίσταση ήταν το μεγάλο γεγονός. Μεγάλο γεγονός ήταν και η προσχώρηση του Ευγενίου στην Αντίσταση. Σε αυτή συμ-

μετείχαν επιστήμονες, στρατιωτικοί και απλοί άνθρωποι του λαού μας. Ήταν η χαρά και η ελπίδα των βασανισμένων ανθρώπων.

“Εδίδε τό ψωμί του!”

Σε όλα τα χρόνια της Κατοχής ο Ευγένιος έτρεχε παντού. Εμφύχωνε, παρακινούσε και καθοδηγούσε για αντίσταση. Υπέφερε όλες τις δυσκολίες και κακουχίες μαζί με τους ανθρώπους. Το φαγητό του, το έδιδε στους πεινασμένους. Ήθελε να πεινά γιατί πεινούσαν και εκείνοι. Ποτέ δεν λύγισε. Ήταν ο θρυλικός ήρωας και το ράσο του «το λάβαρο της ελευθερίας». Στα κηρύγματά του μιλούσε για υπομονή και θάρρος στη ζωή μας. Για αγάπη και αλληλεγγύη μεταξύ μας. Για πίστη στον Χριστό και προσευχή στην Υπέρμαχο Στρατηγό, που είναι πάντα κοντά μας. Στην ουσία, έστελνε το μήνυμά της Εθνικής Αντίστασης. Ποτέ δεν φοβήθηκε τους Ναζί. Τους επέπληξε, υπερασπιζόμενος τον κα-

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΝΕΟΝΑΚΗ

χούς και ανήμπορους ανθρώπους. Που αγαπούσε τη φύση, τα λουλούδια, τα ζώα και τα πουλιά. Εκεί, στο ναό, τον γνώρισαν, τον άκουσαν και τον θαύμασαν οι άνθρωποι. Εκεί ο Ευγένιος κέρδισε τις καρδιές τους. Από εκεί άρχισε η επικοινωνία και κοινωνία μαζί τους.

Ο Ευγένιος στην Εθνική Αντίσταση

Με την κήρυξη του πολέμου, ο μητροπολίτης Κρήτης Τιμόθεος Βενέρης εγκατέλειψε τη θέση του και τέθηκε σε διαθεσιμότητα. Ο διάδοχός του Βασίλειος εξορίστηκε από τους Γερμανούς κατακτητές, γιατί σε κήρυγμά του στον Άγιο Μηνά, μίλησε για την Υπέρμαχο Στρατηγό, την Παναγία, που έσωσε τη βασιλεύουσα Κων/πολη και θα προστάτευε και θα έσωζε πάλι τους Έλληνες.

Ο Ευγένιος, ως Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της μητρόπολης Κρήτης, έμεινε μόνος υπεύθυνος. Η ιταλογερμανική κατοχή έφερε τα πάνω-κάτω στο νησί. Η «Μάχη της Κρήτης» στοίχισε πολλά στους Γερ-

Ο Ευγένιος Κρήτης και ο σοσιαλισμός

Φλεβάρης 1967. Του αγίου Χαραλάμπους ξεκινούν από την Αθήνα για το Ηράκλειο της Κρήτης δύο ΕΧΟΝίτες. Ο γράφων και ο (λαϊκός τ ό τ ε) π. Χρήστος Χριστοδούλου. Θά περιόδευαν το Νομό για τη συμμετοχή της Χ.Δ. στις προγραμματισμένες για το Μάιο του 1967 Έκλογές, τις οποίες τό άπριλιανό πραξικόπημα ματαίωσε. Πρώτη επίσκεψή μας στον Αρχιεπίσκοπο Κρήτης Ευγένιο, για να πάρουμε την εύλογία του.

Μετά τις συστάσεις και τη σύντομη ανάπτυξη του σκοπού της περιοδείας μας, ή συζήτηση φθάνει στο βασικό θέμα της ούσίας του χριστιανικού κοινωνισμού-σοσιαλισμού. Καί τότε ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος μās λέει:

«Χριστιανικός σοσιαλισμός σημαίνει: “Ο,τι είναι δικό μου είναι και δικό σου. Ενώ μαρξιστικά: “Ο,τι είναι δικό σου είναι και δικό μου”.

Ένας άπλος και μεσοτού περιεχομένου ορισμός. Τόν έχω κρατήσει στη μνήμη μου, γιατί υπογραμμίζει ότι δέν έχει νόημα να μιλάς για σοσιαλισμό, άν πρώτα δέν τόν οικοδομείς μέσα σου. Ειδάλλως χτίζεις στην άμμο.

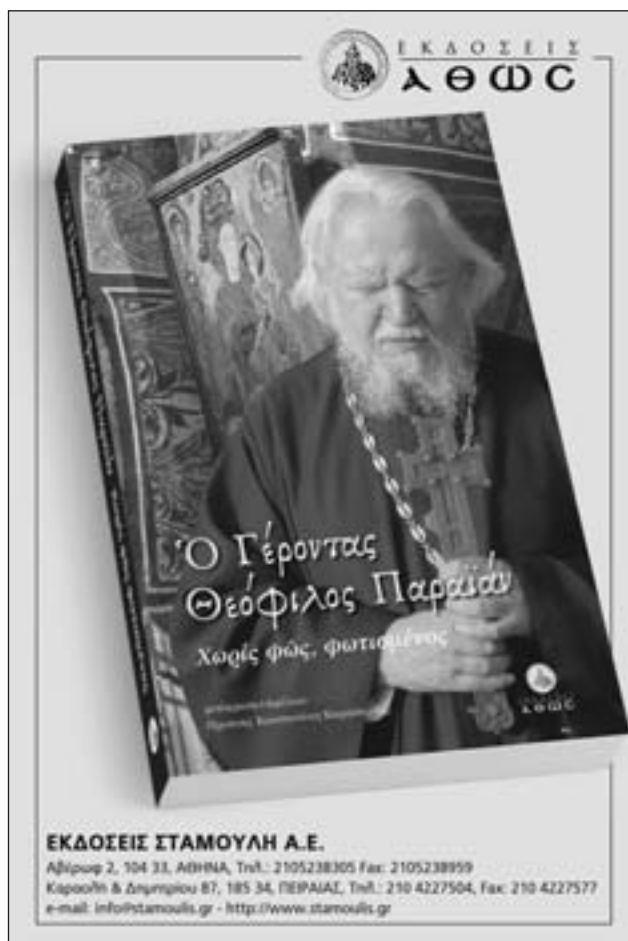
M.M.M.

Εκδηλώσεις για τόν Ευγένιο

Η Αρχιεπισκοπή Κρήτης οργανώνει σειρά εκδηλώσεων εκκλησιαστικού, λατρευτικού κυρίως χαρακτήρα, εις τιμήν και μνήμην του αοιδίμου Αρχιεπισκόπου Κρήτης κυρού Ευγενίου κατά τη διάρκεια του τρέχοντος έτους 2008, κατά τό οποίο συμπληρώνονται 30 έτη από την κοίμηση του.

Στά πλαίσια αυτά πραγματοποιήθηκε εκδήλωση στό Πνευματικό Κέντρο της Αρχιεπισκοπής Κρήτης, μέ κεντρικό όμιλητή τόν Καθηγητή Πανεπιστημίου κ. Θεοχάρη Δετοράκη και θέμα: «Ο Κρήτης Ευγένιος και ή άνύψωση της Ίερας Μητροπόλεως Κρήτης εις Αρχιεπισκοπήν», την Κυριακή 13 Απριλίου 2008.

Συνέχεια στη σελ. 8

ΜΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΣΚΗΤΗ ΙΩΑΝΝΗ

«Όλοι οι άνθρωποι θά αναστηθούν μιά μέρα»

— «Όλοι οι άνθρωποι που ζούν γνωρίζουν ότι θά πεθάνουν μιά μέρα, ελάχιστοι όμως γνωρίζουν και πιστεύουν ότι όλοι οι άνθρωποι, απολύτως όλοι όσοι γεννήθηκαν σέ αυτόν τόν κόσμο, θά αναστηθούν κάποτε», έλεγε ο γέροντας άσκητής Ιωάννης στήν συντροφιά τών λαϊκών που τόν επισκέφθηκαν, γιά νά πάρουν τήν εύχή του και νά μιλήσουν μαζί του.

Από τήν πολύωρη αυτήν επίσκεψη μέ τόν σοφό άσκητή θά μεταφέρουμε εδω λίγες φράσεις γιά τόν άληθινό έορτασμό τού Πάσχα, που δέν είναι μόνο μαγειρίτσα, ψητό άρνι και κόκκινα αυγά.

— «Ο άληθινός έορτασμός, παιδιά μου, αρχίζει από τήν άνάσταση τού Λαζάρου, που γίνεται μιά έβδομάδα πριν από τό Πάσχα», έπείε ο γέροντας, «και δέν είναι τυχαίο ότι ή γιορτή αυτή μπήκε έφτά ήμέρες πριν από τή Λαμπρή. Συμβολίζει και άποκαλύπτει τό μέγα γεγονός ότι όλοι θά αναστηθούμε μιά μέρα, δικαιοί και άδικοί, και θά μπορούμε στήν αιωνιότητα. Και τότε θά γίνει ή μεγάλη Κρίση, που θά χωρίσει τούς ανθρώπους ανάλογα με τά έργα τους, δηλαδή ανάλογα με τίς προτιμήσεις τους άνάμεσα στό φώς και στό σκοτάδι, άνάμεσα στή δικαιοσύνη και τήν άδικία.

Αμέσως έγινε βαβούρα και κουβεντολόι άνάμεσα στους λαϊκούς επισκέπτες, που όλοι ήθελαν κάτι νά ρωτήσουν. Και όταν ο Γέροντας τούς καθυσέχασε, κάποιος ρώτησε:

— «Τί σημασία έχει, πάτερ μου, αυτό που είπατε γιά τήν άνάσταση τού Λαζάρου, μιά έβδομάδα πριν τό Πάσχα; Τί σημασία έχει γιά μäs σήμερα»;

— «Έχει σημασία και μεγάλη γιά όλους μας και πρέπει νά τήν καταλάβουμε καλά», συνέχισε ο ιερομόναχος γέροντας, «διότι τό «Λάζαρε, δεύρο έξω», που έπείε ο Κύριος στόν πεθαμένο φίλο του και τόν άνέστησε, άναλογεί και είναι αντίστοιχο με τήν κλήση τού Θεού σέ κάθε άνθρωπο, είναι δηλαδή, ώσάν νά λέγει στόν καθένα μας: «Άνθρωπε, δεύρο έξω» από τόν τάφο τού θανάτου. Γι' αυτό και ή Εκκλησία, που εκφράζει πάντοτε τόν λόγον τής άληθείας, ψάλλει στό άπολυτίκιον τής ήμέρας τού Λαζάρου: «Τήν κοινήν άνάστασιν πρό τού σου πάθους πιστούμενος, έκ νεκρών ήγειρας τόν Λάζαρον, Χριστέ ο Θεός». Είναι αυτό που σάς είπα, φίλοι μου, ότι όλοι θά αναστηθούμε μιά ήμέρα, όλοι άνεξαίρετως, καλοί και κακοί».

— «Τότε ή άνάστασις τού Χριστού, τί νόημα έχει, πάτερ μου»; ρώτησε άλλος λαϊκός επισκέπτης, που καθόταν κοντά στόν Γέροντα.

— «Τό μέγιστο νόημα και μάλιστα

διπλό, φίλε μου», άποκρίθηκε ο π. Ιωάννης. «Πρώτον, ο Χριστός μäs δίνει τήν άνάσταση, διότι χωρίς τή δική του θυσία δέν θά μπορούσαμε νά άπαλλαγούμε από τή θανατική κληρονομιά τής παρακοής, που δέν έγινε μόνο στόν Παράδεισο, αλλά συνεχίστηκε ακόμα και έξω από αυτόν. Και δεύτερον, διότι ή άνάσταση τού Θεανθρώπου, ο οποίος έγινε «πρωτότοκος τών νεκρών», γιά νά άκολουθη-

σου και όσοι πιστεύουν στόν Χριστό, τήν είσοδόν τους πάλι στόν Παράδεισον, στή Βασιλεία τών Ουρανών, όπως τήν ονομάζει ο Κύριος. Ο Χριστός δίνει και τήν αιωνιότητα σέ όλους και τόν Παράδεισο σέ όσους τόν επιλέξουν και τόν επιζητήσουν από τώρα με τή μετάνοια, τήν πίστη και τήν αγάπη.

— «Είπατε όμως ότι τότε, στήν πέραν τού τάφου ζωή, πάτερ μου, θά γίνει και ή μεγάλη Κρίση. Πότε και πώς θά γίνει ή κρίση αυτή»;

— «Αυτό δέν τό ξέρει κανείς, παιδιά μου, και μή ψάχνεις άδικα. Τό έπείε καθαρά ο ίδιος ο Θεάνθρωπος: «Περί δέ τής ήμέρας εκείνης και ώρας ουδείς οίδεν, ουδέ οι άγγελοί

σου και όσοι πιστεύουν στόν Χριστό, τήν είσοδόν τους πάλι στόν Παράδεισον, στή Βασιλεία τών Ουρανών, όπως τήν ονομάζει ο Κύριος. Ο Χριστός δίνει και τήν αιωνιότητα σέ όλους και τόν Παράδεισο σέ όσους τόν επιλέξουν και τόν επιζητήσουν από τώρα με τή μετάνοια, τήν πίστη και τήν αγάπη.

— «Είπατε όμως ότι τότε, στήν πέραν τού τάφου ζωή, πάτερ μου, θά γίνει και ή μεγάλη Κρίση. Πότε και πώς θά γίνει ή κρίση αυτή»;

— «Αυτό δέν τό ξέρει κανείς, παιδιά μου, και μή ψάχνεις άδικα. Τό έπείε καθαρά ο ίδιος ο Θεάνθρωπος: «Περί δέ τής ήμέρας εκείνης και ώρας ουδείς οίδεν, ουδέ οι άγγελοί

σου και όσοι πιστεύουν στόν Χριστό, τήν είσοδόν τους πάλι στόν Παράδεισον, στή Βασιλεία τών Ουρανών, όπως τήν ονομάζει ο Κύριος. Ο Χριστός δίνει και τήν αιωνιότητα σέ όλους και τόν Παράδεισο σέ όσους τόν επιλέξουν και τόν επιζητήσουν από τώρα με τή μετάνοια, τήν πίστη και τήν αγάπη.

— «Είπατε όμως ότι τότε, στήν πέραν τού τάφου ζωή, πάτερ μου, θά γίνει και ή μεγάλη Κρίση. Πότε και πώς θά γίνει ή κρίση αυτή»;

— «Αυτό δέν τό ξέρει κανείς, παιδιά μου, και μή ψάχνεις άδικα. Τό έπείε καθαρά ο ίδιος ο Θεάνθρωπος: «Περί δέ τής ήμέρας εκείνης και ώρας ουδείς οίδεν, ουδέ οι άγγελοί

σου και όσοι πιστεύουν στόν Χριστό, τήν είσοδόν τους πάλι στόν Παράδεισον, στή Βασιλεία τών Ουρανών, όπως τήν ονομάζει ο Κύριος. Ο Χριστός δίνει και τήν αιωνιότητα σέ όλους και τόν Παράδεισο σέ όσους τόν επιλέξουν και τόν επιζητήσουν από τώρα με τή μετάνοια, τήν πίστη και τήν αγάπη.

— «Είπατε όμως ότι τότε, στήν πέραν τού τάφου ζωή, πάτερ μου, θά γίνει και ή μεγάλη Κρίση. Πότε και πώς θά γίνει ή κρίση αυτή»;

— «Αυτό δέν τό ξέρει κανείς, παιδιά μου, και μή ψάχνεις άδικα. Τό έπείε καθαρά ο ίδιος ο Θεάνθρωπος: «Περί δέ τής ήμέρας εκείνης και ώρας ουδείς οίδεν, ουδέ οι άγγελοί

σου και όσοι πιστεύουν στόν Χριστό, τήν είσοδόν τους πάλι στόν Παράδεισον, στή Βασιλεία τών Ουρανών, όπως τήν ονομάζει ο Κύριος. Ο Χριστός δίνει και τήν αιωνιότητα σέ όλους και τόν Παράδεισο σέ όσους τόν επιλέξουν και τόν επιζητήσουν από τώρα με τή μετάνοια, τήν πίστη και τήν αγάπη.

— «Είπατε όμως ότι τότε, στήν πέραν τού τάφου ζωή, πάτερ μου, θά γίνει και ή μεγάλη Κρίση. Πότε και πώς θά γίνει ή κρίση αυτή»;

— «Αυτό δέν τό ξέρει κανείς, παιδιά μου, και μή ψάχνεις άδικα. Τό έπείε καθαρά ο ίδιος ο Θεάνθρωπος: «Περί δέ τής ήμέρας εκείνης και ώρας ουδείς οίδεν, ουδέ οι άγγελοί

σου και όσοι πιστεύουν στόν Χριστό, τήν είσοδόν τους πάλι στόν Παράδεισον, στή Βασιλεία τών Ουρανών, όπως τήν ονομάζει ο Κύριος. Ο Χριστός δίνει και τήν αιωνιότητα σέ όλους και τόν Παράδεισο σέ όσους τόν επιλέξουν και τόν επιζητήσουν από τώρα με τή μετάνοια, τήν πίστη και τήν αγάπη.

— «Είπατε όμως ότι τότε, στήν πέραν τού τάφου ζωή, πάτερ μου, θά γίνει και ή μεγάλη Κρίση. Πότε και πώς θά γίνει ή κρίση αυτή»;

των ουρανών, ει μή ο πατήρ μου μόνος» (Ματθ. ΚΔ', 36). Απολύτως κανένας άλλος δέν γνωρίζει παρά μόνον ο Θεός. Αυτό άλλωστε δέν έχει σημασία, τό νά γνωρίζουμε πότε θά γίνει ή μεγάλη Κρίση. Μäs άρκει ότι θά γίνει. Αυτό πρέπει νά ξέρουμε. Και ακόμα νά γνωρίζουμε ότι όλοι θά αναστηθούμε. Και ή άνάσταση αυτή βρίσκεται άνάμεσα στήν άνάσταση τού Λαζάρου και τήν Άνάσταση τού Χριστού».

— «Και γιατί γίνεται αυτό, πάτερ μου»; ρώτησε κάποιος άλλος επισκέπτης.

— «Γιά πολλούς λόγους», άπάντησε ο γέροντας. «Όπως, λ.χ., ο Λάζαρος δέχτηκε τήν άνάσταση από τόν Χριστό, ενώ ο Χριστός αναστήθηκε μόνος του ως έορτασμός αυτός καθιερώθηκε θεοφωτίστως από τούς Άγ. Πατέρες, γιά νά καταλάβουμε και νά βιώσουμε τή Μ. Έβδομάδα. Έάν δέν άνεβούμε μιά-μια τίς ήμέρες αυτές με συναίσθηση μετάνοιας και προσευχής και δέν ζητήσουμε τό έλεος τού Θεού, τότε γιορτάζουμε άπλώς σωματικά τό Πάσχα με αυγά και κρέας σουβλιστό.

Έάν όμως άρχίσουμε από τήν Κυριακή τών Βαίων νά υποδεχθούμε τόν Θεάνθρωπο και νά βιώσουμε τά Πάθη τά σεπτά μέχρι τή Σταύρωση και νά ανήψουμε τή λαμπάδα τής ψυχής μας τό Μ. Σάββατο «έκ τού άνεσπέρου φωτός», τότε θά πλησιάσουμε στή θεία χάρη τής Άνάστασης, που δίδεται στους «ταπεινούς τή καρδιά». Ο Χριστός είναι ή αρχή και τό τέλος τής ατελείωτης ζωής όλων μας. Σημασία έχει πώς θά ζήσουμε αυτήν τήν ατελείωτη ζωή, μέσα στό φώς ή μέσα στό σκοτάδι. Από έμάς εξαρτάται, άν θά λάβουμε τό φώς τής Άνάστασης με συναίσθηση τής έπιλογής, που κάνουμε».

— «Και πώς γίνεται ή έπιλογή αυτή, πάτερ Ιωάννη»;

— «Μä, σäs τό είπα μόλις τώρα, παιδιά μου», άποκρίθηκε. «Νά ζήσουμε ψυχικά και πνευματικά τά πάθη τού Χριστού και νά ζητήσουμε τό έλεός του, ώστε με κάθε βεβαιότητα νά ψάλλουμε όλοι μαζί τήν νύχτα τής Άνάστασης, τό «Χριστός άνέστη». Διότι με τόν δικό του θάνατο νίκησε τό θάνατο όλων τών ανθρώπων οριστικά και άμετάκλητα. Αυτή είναι ή σημαία τού θριάμβου τής πίστης μας, ή Άνάσταση»!

Είπε και άλλα σημαντικά ο καλός γέροντας Ιωάννης, αλλά σέ αυτά θά αναφερθούμε μιά άλλη φορά.

— «Μä, σäs τό είπα μόλις τώρα, παιδιά μου», άποκρίθηκε. «Νά ζήσουμε ψυχικά και πνευματικά τά πάθη τού Χριστού και νά ζητήσουμε τό έλεός του, ώστε με κάθε βεβαιότητα νά ψάλλουμε όλοι μαζί τήν νύχτα τής Άνάστασης, τό «Χριστός άνέστη». Διότι με τόν δικό του θάνατο νίκησε τό θάνατο όλων τών ανθρώπων οριστικά και άμετάκλητα. Αυτή είναι ή σημαία τού θριάμβου τής πίστης μας, ή Άνάσταση»!

Είπε και άλλα σημαντικά ο καλός γέροντας Ιωάννης, αλλά σέ αυτά θά αναφερθούμε μιά άλλη φορά.

— «Μä, σäs τό είπα μόλις τώρα, παιδιά μου», άποκρίθηκε. «Νά ζήσουμε ψυχικά και πνευματικά τά πάθη τού Χριστού και νά ζητήσουμε τό έλεός του, ώστε με κάθε βεβαιότητα νά ψάλλουμε όλοι μαζί τήν νύχτα τής Άνάστασης, τό «Χριστός άνέστη». Διότι με τόν δικό του θάνατο νίκησε τό θάνατο όλων τών ανθρώπων οριστικά και άμετάκλητα. Αυτή είναι ή σημαία τού θριάμβου τής πίστης μας, ή Άνάσταση»!

Είπε και άλλα σημαντικά ο καλός γέροντας Ιωάννης, αλλά σέ αυτά θά αναφερθούμε μιά άλλη φορά.

— «Μä, σäs τό είπα μόλις τώρα, παιδιά μου», άποκρίθηκε. «Νά ζήσουμε ψυχικά και πνευματικά τά πάθη τού Χριστού και νά ζητήσουμε τό έλεός του, ώστε με κάθε βεβαιότητα νά ψάλλουμε όλοι μαζί τήν νύχτα τής Άνάστασης, τό «Χριστός άνέστη». Διότι με τόν δικό του θάνατο νίκησε τό θάνατο όλων τών ανθρώπων οριστικά και άμετάκλητα. Αυτή είναι ή σημαία τού θριάμβου τής πίστης μας, ή Άνάσταση»!

Είπε και άλλα σημαντικά ο καλός γέροντας Ιωάννης, αλλά σέ αυτά θά αναφερθούμε μιά άλλη φορά.

— «Μä, σäs τό είπα μόλις τώρα, παιδιά μου», άποκρίθηκε. «Νά ζήσουμε ψυχικά και πνευματικά τά πάθη τού Χριστού και νά ζητήσουμε τό έλεός του, ώστε με κάθε βεβαιότητα νά ψάλλουμε όλοι μαζί τήν νύχτα τής Άνάστασης, τό «Χριστός άνέστη». Διότι με τόν δικό του θάνατο νίκησε τό θάνατο όλων τών ανθρώπων οριστικά και άμετάκλητα. Αυτή είναι ή σημαία τού θριάμβου τής πίστης μας, ή Άνάσταση»!

Είπε και άλλα σημαντικά ο καλός γέροντας Ιωάννης, αλλά σέ αυτά θά αναφερθούμε μιά άλλη φορά.

— «Μä, σäs τό είπα μόλις τώρα, παιδιά μου», άποκρίθηκε. «Νά ζήσουμε ψυχικά και πνευματικά τά πάθη τού Χριστού και νά ζητήσουμε τό έλεός του, ώστε με κάθε βεβαιότητα νά ψάλλουμε όλοι μαζί τήν νύχτα τής Άνάστασης, τό «Χριστός άνέστη». Διότι με τόν δικό του θάνατο νίκησε τό θάνατο όλων τών ανθρώπων οριστικά και άμετάκλητα. Αυτή είναι ή σημαία τού θριάμβου τής πίστης μας, ή Άνάσταση»!

Είπε και άλλα σημαντικά ο καλός γέροντας Ιωάννης, αλλά σέ αυτά θά αναφερθούμε μιά άλλη φορά.

— «Μä, σäs τό είπα μόλις τώρα, παιδιά μου», άποκρίθηκε. «Νά ζήσουμε ψυχικά και πνευματικά τά πάθη τού Χριστού και νά ζητήσουμε τό έλεός του, ώστε με κάθε βεβαιότητα νά ψάλλουμε όλοι μαζί τήν νύχτα τής Άνάστασης, τό «Χριστός άνέστη». Διότι με τόν δικό του θάνατο νίκησε τό θάνατο όλων τών ανθρώπων οριστικά και άμετάκλητα. Αυτή είναι ή σημαία τού θριάμβου τής πίστης μας, ή Άνάσταση»!

Είπε και άλλα σημαντικά ο καλός γέροντας Ιωάννης, αλλά σέ αυτά θά αναφερθούμε μιά άλλη φορά.

— «Μä, σäs τό είπα μόλις τώρα, παιδιά μου», άποκρίθηκε. «Νά ζήσουμε ψυχικά και πνευματικά τά πάθη τού Χριστού και νά ζητήσουμε τό έλεός του, ώστε με κάθε βεβαιότητα νά ψάλλουμε όλοι μαζί τήν νύχτα τής Άνάστασης, τό «Χριστός άνέστη». Διότι με τόν δικό του θάνατο νίκησε τό θάνατο όλων τών ανθρώπων οριστικά και άμετάκλητα. Αυτή είναι ή σημαία τού θριάμβου τής πίστης μας, ή Άνάσταση»!

Είπε και άλλα σημαντικά ο καλός γέροντας Ιωάννης, αλλά σέ αυτά θά αναφερθούμε μιά άλλη φορά.

— «Μä, σäs τό είπα μόλις τώρα, παιδιά μου», άποκρίθηκε. «Νά ζήσουμε ψυχικά και πνευματικά τά πάθη τού Χριστού και νά ζητήσουμε τό έλεός του, ώστε με κάθε βεβαιότητα νά ψάλλουμε όλοι μαζί τήν νύχτα τής Άνάστασης, τό «Χριστός άνέστη». Διότι με τόν δικό του θάνατο νίκησε τό θάνατο όλων τών ανθρώπων οριστικά και άμετάκλητα. Αυτή είναι ή σημαία τού θριάμβου τής πίστης μας, ή Άνάσταση»!

τὰ τοῦ Καίσαρος...

Του ΓΙΑΝΝΗ ΖΕΡΒΟΥ

Οι δοκούντες άρχειν... Οϊδατε ότι οι δοκούντες άρχειν τών εθνών κατακυριεύουσιν αυτών και οι μεγάλοι αυτών καταξουσιάζουσιν αυτών...» (από τό Ευαγγέλιο τής περασμένης Κυριακής —Μάρκ. Ι', 32-45). Οι άρχοντες και οι μεγαλόσχημοι κυβερνοούν ως κυρίαρχοι και έξουσιαστές, «δοκούντες άρχειν», νομιζοντας ότι κυβερνοούν.

★★★

«Οὐχ οὕτω δέ εἶσται ἐν ἡμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θελή γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, εἶσται ὑμῶν διάκονος καί ὅς ἐάν θελή ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, εἶσται πάντων δούλος». Ο Νίκος Ψαρουδάκης είχε διά μακρῶν αναλύσει αυτήν τήν χριστιανική προσέγγιση τής έξουσίας, ή οποία, μόνον ως διακονία είναι νοητή, αφού και ο ίδιος ο Θεός «οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλά διακονηθῆναι ἀπλῶς λόγων, ή αντίληψη αυτή είναι μιά ακόμη από τίς συνεισφορές τού Χριστιανισμοῦ στόν σύγχρονο πολιτισμό, αφού ακόμη και ή λέξη «ύπουργός» σημαίνει «ύπηρετής».

★★★

Δυστυχῶς ὅμως, και οι αγαθότεροι σκοποί —ακόμη και εάν διακηρύσσονται με ειλικρίνεια— ξεχνιούνται, όταν αναληφθῆ ή έξουσία. Σύμφωνα με τήν κομμουνιστική αντίληψη, τό κράτος νοείται ως προσωρινός διεκπεραιωτής, προορισμένος να αυτοκαταργηθῆ, με τήν προσδοκώμενη έπέλευση τής κομμουνιστικής κοινωνίας. Στήν πραγματικότητα, εγκαταστάθηκε ένας από τούς πιο τερατώδεις κρατικούς μηχανισμούς, από τόν οποίο άντλούσε τά προνόμια τής ή κομματική γραφειοκρατία και νομενκλατούρα. Είναι κλασσικό παράδειγμα τής αδυναμίας τών ουμανιστικῶν διακηρύξεων, όταν αυτές ξεκόβουν από τή χριστιανική τους ρίζα.

★★★

Παπαρήγα. Παρεμπιπτόντως, δηλώσε και ή κα. Παπαρήγα ότι: «Βεβαίως και προσβλέπουμε να γίνει τό ΚΚΕ κόμμα έξουσίας, αλλά αυτή ή έξουσία θά είναι τής εργατικής τάξης και τών συμμάχων τής» (Ιστοσελίδα «Flash 960», 13.4.2008). Όμως τό ΚΚΕ ουδόλως έχει άποκηρύξει τά πρότυπα τού «ύπαρκτου σοσιαλισμοῦ». Ενώ ὀρθῶς διαμαρτύρεται πού τέθηκε «έκτός νόμου» ή Κομμουνιστική Νεολαία Τσεχίας, δέν έχει ζητήσει συγγνώμη, πού κάλυπτε πολιτικά τίς άνάλογες πρακτικές τού «ύπαρκτου» εις βάρος άλλων. Τά είδαμε και στήν Κίνα, όπου έχουν διατηρησει τό σφυροδρέπανο, όπως καυχάται ή κα. Παπαρήγα γιά τό κόμμα τής. Τοῦτο, όμως, δέν έμποδίζει τήν εργατική τάξη, ή οποία υποτίθεται ότι έχει τήν έξουσία, να ζει σέ συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα.

★★★

Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ. Στίς 4 Απριλίου έκλεισαν σαράντα χρόνια από τή δολοφονία τού Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ, αγωνιστή γιά τήν εξάλειψη τών φυλετικών διακρίσεων στίς ΗΠΑ. Στή χώρα αυτήν, κυρίως στίς

πολιτείες τού Νότου, παρά τό γεγονός ότι ή δουλεία είχε καταργηθεί από τό 1865 και τά δικαιώματα τών Μαύρων ήταν κατοχυρωμένα συνταγματικά, οι φυλετικές διακρίσεις επιβίωσαν με πολιτειακούς νόμους, πού με διάφορα τεχνάσματα απέτρεπαν ως και τήν έγγραφη τών Αφροαμερικανών στούς εκλογικούς καταλόγους.

★★★

Μή βία. Με τή μέθοδο τής μη βίας άνυπακοής, ο Κίνγκ κέρδισε πολλές νίκες και πέτυχε να κατοχυρωθούν με όμοσπονδιακούς νόμους ή απαγόρευση τών διακρίσεων σέ δημόσιους χώρους («Civil Rights Act», 1964) και τήν εξασφάλιση τής άσκησης τών εκλογικών τούς δικαιωμάτων («Voting Rights Act», 1965). Οι άγώνες αυτοί τού στοίχισαν διώξεις, φυλακίσεις, ταλαιπωρίες και στό τέλος, τήν ίδια τή ζωή του στίς 4 Απριλίου 1968, όταν δολοφονήθηκε στό Μέμφις τού Τενεσί.

★★★

Τό αυτοκίνητο με τά σκουπίδια. «Υστερα ήρθε τό αυτοκίνητο με τά σκουπίδια/και μάζεψε ολάκερη τήν πόλη/Εκεί πού τό δικράνι τού τήν έλιωνε, ακούω σπαρτακτικές κραυγές...». Έτσι ξεκινά τό ποίημα τού Κύπριου ποιητή Κυριάκου Χαλαραμπίδη, σέ άνάμνηση ενός από τά φρικτότερα περιστατικά τής έποχῆς εκείνης, όταν δύο Μαύροι στό Μαϊάμι τής Φλόριδα είχαν κρυφτεί σ' ένα άπορριματοφόρο και οι Λευκοί εργάτες έθεςαν επίτηδες σέ κίνηση τόν κίνδυνο, με άποτέλεσμα να πολτοποιηθούν (Κυριάκος Χαλαραμπίδη, «Αμμόχωστος Βασιλειούσα», έκδ. Άγρα). Οκτώ χρόνια άργότερα, θά «πολοποιηούνταν», με πρωταγωνίστρια τήν Υπερδύναμη, και τά δικαιώματα τού Κυπριακού Έλληνισμοῦ, «ολάκερη ή πόλη» τής Αμμοχώστου, πού χάθηκε τό σέ άδοξα στά «τελειώματα» τού «Αττίλα 2». Γιά νά μήν τά ρίχνουμε όλα στούς Ξένους, άν είχαν μείνει λίγες δεκάδες στρατιώτες, οι Τούρκοι δέν θά τήν είχαν καταλάβει.

★★★

Όδός Πνυταγόρου. Από τή Δερρύνεια μπορεί κανείς να δει —χρησιμοποιώντας τηλεσκόπια— από κοντά τά πρώτα σπία τής πόλης, πού είναι έρημη, με λεηλατημένα ακόμη και τά κουφώματα τών παραθύρων. Σέ άλλο ποίημα τής Συλλογής, ο ποιητής εκφράζει τόν πόνο του, πού δέν μπορεί να επισκεφθῆ τή γειτονία του. «Τήν Πνυταγόρου όμως, τή μικρή μου Πνυταγόρου/άνάμεσα Τίμιο Σταυρό και Άγία Ζώνη/τήν ξέρω εγώ και μόνο εγώ. Άλλίμονο σ' έμένα: Ζηλεύω τίς ποντίκες τουτουνοῦ τού δρόμου, τ' αδέςποτα σκυλιά, τούς άγριους γάτους/πού έρχόμενοι Άκροπόλεως και κατεβαίνοντας/όδο Πεντέλης και Ιλαρίωνος εκβάλλουν/στήν Πνυταγόρου μου-καλότυχα παιδιά!». Ακόμη και σήμερα, πού επιτρέπονται οι επισκέψεις στα Κατεχόμενα, ή Αμμόχωστος παραμένει τό μόνο άπαγορευμένο μέρος...

Συνέχεια από τη σελ. 3

φέρω το βιβλίο του Φάνη «Ο Ελληνισμός του χθες και του σήμερα», που εξέδωσε ο Σύλλογος Βελεστινιωτών Αθηνών το 1993. Είναι ένα βιβλίο που περιλαμβάνει επιφυλλίδες δημοσιευμένες στον τοπικό Τύπο και που σήμερα, εποχή που οι καιροί είναι χαλεποί, αξίζει να διαβαστεί από όλους μας.

Ο Φάνης Λαϊνάς υπήρξε λάτρης της Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείδας. Γι' αυτό αναδείχθηκε και άριστος κλασσικός φιλόλογος. Και όχι μόνο αυτό: υπήρξε και άριστος δάσκαλος και παιδαγωγός. Η πειστικότητα του λόγου του, η εντιμότητα του ήθους του, τό πάθος του για τήν εργασία τον έκαναν πολύ αγαπητό στους μαθητές του. Χιλιάδες είναι αυτοί που σήμερα υπηρετούν σε όλους τούς κλάδους τής δημόσιας μας ζωής: δάσκαλοι, καθηγητές, δικηγόροι, μηχανικοί, γιατροί,

διοικητικοί υπάλληλοι. Όλοι θα έχουν να λένε και να θυμούνται κάτι αποφθεγματικό από τόν Φάνη, τό σοφό δάσκαλό τους.

«Παιδαγωγικό όραμα» του Φάνη «ήταν ο μαθητής τής γνώσης και τής αρετής. Η πολιτική του ιδεολογία συνίστατο στή γνήσια ελληνική δημοκρατία, όπως αυτή αναβλύζει από τίς πηγές τής και όπως έχει διαποτισθεί από τήν πηγαία Ευαγγελική αντίληψη».

Φίλε και συνάδελφε Φάνη,

Βαθιά ή θλίψη μου και μεγάλη ή συντριβή μου, αφού σε μένα έλαχε να απευθύνω τό στερνό «αντίο» από μέρος του Συλλόγου Φροντιστών Λάρισας. Θα ήθελα όμως, Φάνη, εκεί που θα 'σαι, αν δεις τούς συναδέλφους που χάσαμε, Λιώκο Γιώργο, Νασίκα Χρήστο, Γκουγκουλιά Βαγγέλη, Αγορασίδη Δημήτρη, Μπομπότη Δημήτρη, Κτιστάκη Νίκο, να τους πεις πως ή

μνήμη μας είναι νωπή και γι' αυτούς. Οι μαθητές τους, οι συνάδελφοί τους πάντα τους θυμόμαστε.

Ξέρω, Φάνη, πως τώ αναπαύσαι τον ύπνο του δικαίου και δικαιωμένου. Δεν χρειάζεται να φλυαρώ άλλο. Έτσι, εύχομαι ολόψυχα να είναι ελαφρό τό χάρμα που θα σε σκεπάσει και να είσαι βέβαιος πως θα ζεις για πάντα στή μνήμη και τις καρδιές όλων, όσοι σε γνώρισαν. Στή συντετριμμένη οικογένειά σου εύχομαι θερμά συλλυπητήρια και να βρει τή δύναμη να ξεπεράσει τον απροσδόκητο χαμό σου που τη βρήκε.

Καλό ταξίδι λοιπόν και αιωνία ή μνήμη σου, φίλε, συνάδελφε και αδελφέ «εν Χριστώ», Φάνη... «Καλόν παράδεισο», όπως λέει ο λαός μας, και ο Θεός να αναπαύει τό πνεύμα σου.

Κων. Γ. Τσιάρας
Φιλολόγος - Φροντιστής

Νίκη ελπίδας στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ

Η πρόσφατη αποτυχία των ΗΠΑ να εντάξει στο ΝΑΤΟ τη γειτονική μας χώρα που σφετερίζεται το ιστορικό ελληνικό όνομα και καλλιεργεί το ιδεολόγημα των Στάλιν και Τίτο με τις ευλογίες των κομμουνιστοφάγων Αμερικανών, ήταν νίκη ελπίδας για τη χώρα μας. Η ηττοπαθής εξωτερική πολιτική μας επί σειράν ετών και οι φορτικότερες πιέσεις, για λόγους γοήτρου, των ΗΠΑ δεν στάθηκαν ικανές να μας οδηγήσουν στην τελική παράδοση.

Τό ελληνικό veto

Είναι αναμφισβήτητο ότι και οι πλέον αισιόδοξοι φοβόμασταν ότι για μία ακόμη φορά θα σερνόμασταν στην παραίτηση από ένα ακόμη εθνικό μας δίκαιο. Οι λιγοστές ελπίδες μας επικεντρώνονταν στην κατηγορηματική βεβαίωση του Πρωθυπουργού ότι δεν θα υποχωρήσουμε πέρα από εκεί που χαράξαμε τη γραμμή άμυνας, όπως συμφωνήθηκε και στη συνάντηση που είχαν Πρωθυπουργός και αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης λίγο πριν από τη Σύνοδο. Γιατί να μη δίνουν πιο συχνά τέτοιες χαρές στον ελληνικό λαό οι πολιτικοί μας;

Βέβαια, για τις ΗΠΑ το μείζον θέμα δεν ήταν η έγκριση ένταξης των Σκοπίων στη «Συμμαχία» [Αραγε υπάρχουν ακόμη Έλληνες που πιστεύουν ότι πρόκειται για συμμαχία;]. Εκείνο που έκαίγε τους Αμερικανούς ήταν η συγκατάθεση των υποτελών εταίρων τους για την ένταξη Ουκρανίας και Γεωργίας, ώστε ο κλοιός που περισφίγγει τη «φίλη» Ρωσία να καταστεί πιο ασφυκτικός! Οι διπλωμάτες της ίσως να είχαν απόλυτη τη βεβαιότητα ότι η Ελλάδα δεν θα τολμούσε ως το τέλος να αντέξει τις πιέσεις τους. Και δεν είχαν και πολύ άδικο στις εκτιμήσεις τους, αν κρίνουμε από την ενδοτική εξωτερική μας πολιτική για μακρό χρονικό διάστημα.

Η «σκιά» της Ρωσίας

Οι «ισχυροί» της Ευρώπης (δεν εννοούμε μεταξύ αυτών και το Ηνωμένο Βασίλειο) προσέφεραν κάποια ελπίδα στους πολίτες των χωρών της γηραιάς Ηπείρου, που δεν έχουν υποστεί ακόμη τη μετάλλαξή τους σε Αμερικανούς. Βέβαια, η κίνησή τους υπαγορεύτηκε από τη βαρεία σκιά της παρουσίας του προέδρου της Ρωσίας Πούτιν στη σύνοδο. Η εξάρτηση Γερμανίας και Γαλλίας από τα ρωσικά καύσιμα αναδείχθηκε ισχυρότερη από την εξάρτηση λόγω υποτέλειας προς τους πλανητάρχες. Γνωρίζουν πολύ καλά οι Ευρωπαίοι ότι με την ένταξη Ουκρανίας και Γεωργίας θα σφίξει περισσότερο ο κλοιός του ΝΑΤΟ για τη Ρωσία και αυτό θα προκαλέσει εκ μέρους της αντιδράσεις. Και αν οι χώρες-πρώην μέλη του Συμφώνου της Βαρσοβίας, δια των ηγετών τους εκδηλώνουν το αντικομμουνιστικό τους πάθος υπό μορφήν υστερίας κατά της Ρωσίας, οι παραδοσιακά καπιταλιστικές χώρες δεν διακατέχονται από τα ίδια σύνδρομα.

Οικονομία και πολιτική

Όπως ακριβώς η ελληνική κυβέρνηση δέχεται πιέσεις από Έλληνες κεφαλαιοκράτες, που έχουν επενδύσει στα Σκόπια, για επίσπευση της λύσης του χρονίζοντος προβλήματος, έτσι και οι Γερμανοί και Γάλλοι κεφαλαιοκράτες, που ελέγχουν την τραυματισμένη από τις εξελίξεις βιομηχανία των χωρών τους, πιέζουν τις κυβερνήσεις τους να μην υποχωρούν διαρκώς στις απαιτήσεις των ΗΠΑ, που υποκινούνται πρωτίστως από οικονομικά συμφέροντα Αμερικανών κεφαλαιοκρατών. Συνεπώς, η άρνηση δεν είναι απόρροια σεβασμού αρχών κάποιου εθιμικού δικαίου καλής γειτονίας, αλλά ψυχρός οικονομικός υπολογισμός.

«Όχι» στις ΗΠΑ

Το σημαντικότατο, πάντως, είναι ότι κάποιοι Ευρωπαίοι είπαν για πρώτη φορά «ΟΧΙ!»! Βέβαια, υπό εξέταση είναι αν η άρνηση αυτή, που τόσο πλήγωσε την αλαζονεία και ασφαλώς προκάλεσε την οργή των Αμερικανών, εξευμενίστηκε με την αποδοχή ενίσχυσης των στρατευμάτων του ΝΑΤΟ που μάχονται στο Αφγανιστάν και αντιμετωπίζουν έντονη πίεση του στρατού των Ταλιμπάν, ώστε να μην αποκλείεται πλέον να δούμε να επαναλαμβάνεται η ι-

στορία του Βιετνάμ. Αλλά εκεί ήταν οι Αμερικανοί μόνοι τους. Τώρα θα συμπαρασύρουν στην αποχώρηση ντροπής όλους τους εταίρους τους στο ΝΑΤΟ. Πέραν αυτού, πώς θα βρισκουν μετά οι νέοι της γηρασμένης ηπείρου την ηρωϊνή, που άφθονη φροντίζουν να διακινείται σήμερα προς την Ευρώπη οι Αμερικανοί;

Ο «μέγας» Μπούς δεν μπόρεσε...

Οι γείτονές μας αισθάνθηκαν εντονότερη απογοήτευση από το αποτέλεσμα της Συνόδου. Δεν ήταν μόνο οι ιθύνοντες, οι σπουδασάντες στα αμερικανικά πανεπιστήμια τη διαχείριση της εξουσίας κατ' εντολήν της υπερδύναμης, αλλά ήσαν και οι απλοί πολίτες, που είχαν διακηρύξει λίγο πριν από τη Σύνοδο ότι γίνεται αυτό που απαιτεί ο Μπούς!

Να όμως, που αυτή τη φορά δεν έγινε! Η ελληνική άρνηση έξυσε την πληγή που είχε προκαλέσει ο αποκλεισμός Ουκρανίας και Γεωργίας. Γι' αυτό, δεν πρέπει να ειπωθεί ως παρονομασία των συμβάντων κατά τη Σύνοδο. Αυτό επιτείνεται από το γεγονός ότι η Ελλάδα δεν έμεινε χωρίς υποστηρικτές. Και το γεγονός αυτό συνιστά πολύ ευχάριστη έκπληξη. Όχι γιατί οι υποστηρικτές μας σεβάστηκαν κάποιες αρχές δικαίου (το δίκαιο είναι ανύπαρκτο στη διενή σκηνή), αλλά γιατί τόλμησαν να στηρίξουν την ελληνική θέση, ερχόμενοι σε αντιπαράθεση με τον «λέοντα»! Αν η Ελλάδα τολμήσει να μην ενισχύσει άλλο τη δύναμή της στο Αφγανιστάν, τότε ασφαλώς θα προκαλέσει οργή, που ασφαλώς θα έχει σοβαρές συνέπειες για τη χώρα μας. Πρέπει να συνειδητοποιήσει ο λαός μας ότι εξωτερική πολιτική αξιοπρέπειας έχει συνέπειες, πολλές φορές μάλιστα οδυνηρές.

Πλατεία Μπούς στα Σκόπια!

Ο δήμαρχος των Σκοπίων δήλωσε ότι προτίθεται να μετονομάσει την κεντρική πλατεία της πόλης του σε «πλατεία Μπούς». Δεν εκπλήσσει αυτό. Οι Κροάτες έστησαν ανδριάντα στον Γερμανό Γκένσερ, που αναγνώρισε πρώτος τη χώρα τους και συντέλεσε στο αιματοκύλισμα που ακολούθησε. Και εμείς έχουμε στην Αθήνα το άγαλμα του Τρούμαν. Πάντοτε οι ασθενείς θα ευγνωμονούν τους ισχυρούς, που για τα δικά τους συμφέροντα στηρίζουν, λόγω συμπύωσης, και τα συμφέροντα των ασθενών.

Θλιβερά συμβάντα

Στη χώρα μας δεν έλειψαν τις ημέρες αυτές και τα θλιβερά συμβάντα. Έτσι, κάποιος πολιτικός χαρακτήρισε Βούλγαρους τους Σλάβους της γειτονικής χώρας. Κάποιος άλλος τους αναγνώρισε το δικαίωμα χρήσης του όρου «Μακεδονία»! Τέλος, κάποιος δημοσιογράφος παρουσίασε Μακεδόνες (όχι Έλληνες) του νομού Φλώρινας. Όχι πως δεν υπάρχουν κάποιοι σλαβόφωνοι πολίτες στη χώρα μας, οι οποίοι δεν έχουν ελληνική εθνική συνείδηση. Ας μην εθελουφλούμε.

Το σημαντικό είναι ότι ήταν τόσο μονόπλευρη η παρουσίαση, ώστε κάποιος, που δεν είναι ενήμερος επί του θέματος, εύκολα θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι όλοι οι σλαβόφωνοι ταυτίζονται με τις απόψεις των Σκοπίων. Υπάρχουν και σήμερα στο Νότο άνθρωποι με το σύνδρομο του Δημοσθένη. Όλοι αυτοί αντιμάχονται τα εθνικά μας δίκαια στο όνομα είτε ειλικρινούς δήθεν πολιτικής, είτε ειλικρινούς δήθεν ενημέρωσης («διά μιν δολεράν καλημέραν των πρέσβεγων των ανθρωποφάγων», κατά Μακρυγιάννη). Τί θα ήταν προτιμότερο; Να είναι αστοιχείωτοι ή πουλημένοι;

ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΝ ΛΟΥΤΕΡ ΚΙΝΓΚ ΣΤΗ ΜΕΜΦΙΔΑ ΤΟΥ ΤΕΝΕΣΙ ΤΩΝ ΗΠΑ. ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΒΡΑΔΥ, ΣΕ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΟΠΑΔΩΝ ΤΟΥ, ΕΙΧΕ ΠΕΙ:

«Όπως όλοι μας, θά ήθελα να ζήσω πολλά χρόνια... Δεν είναι, ωστόσο, αυτό που με απασχολεί τούτη τη στιγμή. Επιθυμώ μόνο να πράττω το θέλημα του Θεού».

Είχε εξασφαλισμένη τη δυνατότητα να σταδιοδρομήσει ως πανεπιστημιακός στον αμερικανικό Βορρά, όπου δεν ίσχυε καθεστώς φυλετικών διακρίσεων.

Όστόσο, επέλεξε συνειδητά, μαζί με τη σύζυγό του Κορέττα, να μεταβεί ως πάστορας στο Νότο, όπου κυριαρχούσε ο φυλετικός διαχωρισμός, «μάλλον έλθμενος», όπως ο Μωυσής, «συγκακουχισθεί τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ».

Στό Μοντγκόμερυ της Αλαμπάμα ο νεαρός πάστορας αναδείχθηκε εκ τῶν πραγμάτων, χωρίς δηλαδή να το επιδιώξει, ἡ ψυχὴ καὶ ὁ ἰθύνων νοῦς τοῦ μπουκοτάζ τῶν ἀστικῶν λευφορέων ἀπὸ τοῦς Μαύρους, πού κράτησε πάνω ἀπὸ ἕνα ἔτος (382 ἡμέρες) καὶ πέτυχε τὴν κατάργηση τῶν φυλετικῶν διακρίσεων στὰ λευφορέια.

Πιὸ θαυμαστό, ὠστόσο, ἀπὸ τὸ θετικὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τὸ ὅτι κατόρθωσε νὰ ὑποβάλει τὴς 50.000 Μαύρων πού συμμετείχαν στὸ μπουκοτάζ στὴ σκληρὴ αὐτοπειθαρχία πού ἀπαιτεῖ ἡ μὴ βίαιη ἀντίσταση. Δέχτηκαν λυσσαλέες προκλήσεις ἀπὸ ἀκραία στοιχεῖα τῆς κοινότητος τῶν Λευκῶν, ἀλλὰ δὲν παρασύρθηκαν στὴ λογικὴ τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀντεκδίκησης. Διακήρυξαν ὅτι δὲν μισοῦν τοὺς Λευκοὺς, ὅτι ἀγωνίζονται κατὰ τῆς ἀδικίας καὶ ὁραματίζονται μὴ ἀδελφωμένη κοινωνία δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης.

Ἡ φήμη τοῦ δόκτορα Κινγκ ἀπλώθηκε πολὺ πέρα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἀναδείχθηκε σὲ σύμβολο πρὸς σωπικότητα, σὲ σύμβολο τοῦ ἀγῶνα γιὰ δικαιοσύνη καὶ ἐλευθερία ὅπου γῆς. Ἀποκορύφωμα αὐτῆς τῆς παγκόσμιας ἀναγνώρισης ὑπῆρξε ἡ ἐπιλογὴ του γιὰ τὸ βραβεῖο Νόμπελ Εἰρήνης τὸ 1964.

Ὁργανώνοντας κινήματα μὴ βίαιης ἀντίστασης κατὰ τῶν φυλετικῶν διακρίσεων σὲ ὁλόκληρο πλέον τὸν ἀμερικανικὸ Νότο, ὑβρίστηκε, συκοφαντήθηκε, φυλακίστηκε, δέχτηκε δολοφονικὲς ἐπιθέσεις ὁ ἴδιος καὶ ἡ οἰκογένειά του. Παρ' ὅλα αὐτὰ, ἔμεινε ὀρθιος, ἀφοβος, πιστὸς στὴς ἀρχές καὶ τὸ καθῆκον του, ὡς τὴς 4 Ἀπριλίου τοῦ 1968, ὅποτε τὸ δολοφονικὸ χέρι ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του σὲ ἡλικία μόλις 39 ἐτῶν.

Ὁ Μάρτιν Λούθερ Κινγκ δὲν ἔλυσε βέβαια διὰ μίαν τὸ πρόβλημα τῶν φυλετικῶν διακρίσεων σὲ βάρος τῶν Μαύρων τῆς Ἀμε-

ρικής, πράγμα ἄλλωστε ἀδύνατο. Πέτυχε πολλά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ σπουδαιότερο εἶναι ὅτι τοὺς βοήθησε νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὸ κόμπλεξ τῆς κατωτερότητας, πού τοὺς κατέτρεχε, καὶ νὰ ἀνακαλύψουν τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν αὐτοπεποίθησή τους. Λυτρωτικὴ ἀπήχηση εἶχε τὸ κίνημά του καὶ στὴ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Λευκῶν.

Σὲ αὐτοὺς πού τὸν κατηγοροῦσαν ὡς ἐξτρεμιστὴ ἀπαυτοῦσε:

«Μήπως ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν ἐξτρεμιστὴς τῆς ἀγάπης; «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, εὐλογεῖτε ἐκείνους

πού σᾶς βλασφημοῦν, προσεύχεσθε γιὰ ἐκείνους πού σᾶς περιφρονοῦν...». Ἐπομένως τὸ ἐρώτημα δὲν εἶναι ἂν πρέπει ἐν εἰμαστέ ἐξτρεμιστές, ἀλλὰ τί εἶδους ἐξτρεμιστές θὰ γίνουμε. Θὰ γίνουμε ἐξτρεμιστές τοῦ μίσους ἢ ἐξτρεμιστές τῆς ἀγάπης; Θὰ γίνουμε ἐξτρεμιστές γιὰ τὴ διατήρηση τῆς ἀδικίας ἢ θὰ γίνουμε ἐξτρεμιστές γιὰ χάρι τῆς δικαιοσύνης;».

Σήμερα, πού ἡ βία ἀπειλεῖ νὰ πνίξει τὸν κόσμο, ὁ Μάρτιν Λούθερ Κινγκ παραμένει γιὰ ὅλους, Μαύρους καὶ Λευκοὺς, μὴ μεγάλη χαρακτηριστικὴ φυσιογνωμία, σύμβολο τῆς μὴ βίαιης ἀντίστασης. Πιστεψε στὴ δύναμη αὐτῆς τῆς μορφῆς κοινωνικοῦ ἀγῶνα καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀποτελεσματικότητά της. Τὸ μήνυμά του παραμένει, περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε, ἐπικαιρο.

Βλέπω ἕνα ὄνειρο

Τὸ 1963 ὁ Κινγκ, ἐπικεφαλῆς πορείας πρὸς τὴν Οὐάσιγκτον, ὁδήγησε κάπου 250.000 ἄτομα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ 60.000 Λευκοί, στὸ Μνημεῖο Λίνκολν.

Στὴ μεγαλειώδη συγκέντρωση μίλησε τελευταῖος καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζει γιὰ λίγο ἀπὸ ἕνα προετοιμασμένο κείμενο. Ὑστερα τράβηξε τὰ μάτια ἀπὸ τὰ χαρτιά του, γύρισε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ ἄρχισε νὰ ξεδιπλώνει τὸ ὄραμα τοῦ γιὰ ἕνα εὐτυχισμένο μέλλον, στὸ ὁποῖο ἀπέβλεπε ὁ ἀγῶνας τους.

Κάθε τόσο ἐπαναλάμβανε τὴ ρυθμικὴ φράση: «Βλέπω σήμερα ἕνα ὄνειρο» καὶ τὸ ἠλεκτρισμένο πλῆθος ζητοκραυγάζε, ἐκλαίγε, παραληροῦσε, παρασύροντάς

Τοῦ Γ.Δ. ΡΟΔΙΤΗ

Τοῦ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΑ ΜΑΡΤΙΝ ΛΟΥΘΕΡ ΚΙΝΓΚ υς ἢ ἐξτρεμιστές τῆς ἀγάπης;

τον σέ ὄλο καί μεγαλύτερα ὕψη ἀποκαλύψεων:

«Βλέπω ἓνα ὄνειρο: τὰ τέσσερα παιδάκια μου θά ζήσουν κάποτε σέ ἓνα ἔθνος, ὅπου δέν θά κρίνονται ἀπό τό χρώμα πού ἔχει ἡ ἐπιδερμίδα τους, ἀλλά ἀπό τήν ποιότητα τοῦ χαρακτῆρα τους.

»Βλέπω ἓνα ὄνειρο. Ὁνειρεύομαι ὅτι κάποια μέρα ἡ πολιτεία τῆς Ἀλαμπάμα, πού τά χεῖλη τοῦ Κυβερνήτη της σήμερα στάζουν λόγια γεμάτα παρεμβάσεις καί ἀκυρώσεις, θά μεταβληθεῖ καί θά δημιουργηθεῖ μιά νέα κατάσταση, ὅπου τά μικρά ἀγοράκια καί τά κοριτσάκια τῶν νέγρων θά μποροῦν νά δίνουν τά χέρια στά ἀγοράκια καί τά κοριτσάκια τῶν λευκῶν καί νά περπατοῦν μαζί σάν ἀδέρφια.

»Βλέπω ἓνα ὄνειρο σήμερα. Ὁνειρεύομαι ὅτι κάποια μέρα κάθε κοιλιά θά ὑψωθεῖ, κάθε λόφος καί βουνό θά χαμηλώσει, τά ἀνάμαλα μέρη θά γίνουν ὀμαλά καί τά στραβά θά ἰσιώσουν καί ἡ δόξα τοῦ Κυρίου θά ἀποκαλυφθεῖ καί θά τῆ δοῦν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι...

»Ἄν ἡ Ἀμερική θέλει νά εἶναι μεγάλο ἔθνος, ὄλα αὐτά πρέπει νά γίνουν πραγματικότητας. Ἄς ἀντηχήσει, λοιπόν, ἡ λευτεριά στούς ἄπορους ἄπορους τοῦ Νιού Χαμσάιρ. Ἄς ἀντηχήσει ἡ λευτεριά στά μεγαλόπρεπα βουνά τῆς Νέας Ὑόρκης!...

»Ὅταν ἀφήσαμε τή λευτεριά νά ἀντηχεῖ, ὅταν τήν ἀφήσαμε νά ἀντηχεῖ σέ κάθε χωριό καί χωριουδάκι, σέ κάθε πολιτεία καί κάθε πόλη, θά μπορέσουμε νά ἐπιταχύνουμε τήν ἡμέρα πού ὄλα τά παιδιά τοῦ Θεοῦ, μαῦροι καί λευκοί, Ἑβραῖοι καί Ἑθνικοί, Διαμαρτυρόμενοι καί Καθολικοί, θά μπορέσουν νά ἐνώσουν τά χέρια καί νά τραγουδήσουν λόγια τοῦ παλιοῦ νέγκρικου «σπρίτσουαλ»: «Ἐπιτέλους, λεύτερο! Δόξα στόν Παντοδύναμο! Εἶμαστε λεύτεροι ἐπιτέλους!».

Στή διάρκεια τοῦ μπουκόταξ τῶν λεωφορείων στό Μοντγκόμερυ καί ἐνῶ ὁ Κίν-

γκ ἀπουσίαζε σέ μακρινή ἀποστολή, ξέσπασαν ἄγριοι διωγμοί σέ βάρος τῶν συνεργατῶν καί τῶν ὀπαδῶν του. Οἱ νομικοί του σύμβουλοι τοῦ πρότειναν νά μήν ἐπιστρέψει στήν πόλη, γιά νά ἀποφύγει τή σύλληψη. Καί ἐκεῖνος ἀπάντησε:

«Προτιμῶ νά περάσω δέκα χρόνια φυλακή, παρά νά ἐγκαταλείψω τό λαό μου σέ τούτη τήν κρίσιμη στιγμή».

Σέ συγκέντρωση νέγρων, ὕστερα ἀπό μιά ἀποφυλάκιση του:

«Αἷμα ἴσως χρειαστεῖ νά ρεῦσει στούς δρόμους τοῦ Μοντγκόμερυ, πρίν κερδίσομε τήν ἐλευθερία μας, ἀλλά πρέπει νά χυθεῖ τό δικό μας αἷμα καί ὄχι τῶν λευκῶν. Δέν πρέπει νά πειράξομε οὔτε τρίχα στό κεφάλι τῶν λευκῶν ἀδελφῶν μας...

»Κάποια μέρα –ἴσως σέ ἓνα χρόνο, σέ δέκα ἢ καί ἀκόμη περισσότερο– πάντως κάποια μέρα ὄλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Μοντγκόμερυ θά ζοῦν μαζί σάν ἀδέρφια. Ἴσως νά ὑπάρξουν μερικές καθυστερήσεις, ἀλλά κάποτε θά ζήσομε ὄλοι ἐνωμένοι...».

»Ὅταν πηγαίνω φυλακή, τό μαθαίνει ὄλος ὁ κόσμος. Πῆρα ἑκατοντάδες τηλεγραφήματα καί δέχτηκα τηλεφωνήματα σχεδόν ἀπ' ὄλες τίς πολιτείες τῆς Ἑνώσεως. Ὅταν ὄμως ἓνας ἀπό ἑοῦς πηγαίνει στή φυλακή καί ἀσκεῖται βία ἐπάνω του, κανείς δέν τό μαθαίνει. Εἶμαι εὐτυχισμένος, πού ἀξιώθηκα νά ὑποφέρω λιγάκι. Εἶμαι εὐτυχισμένος, πού ἀξιώθηκα νά ὑποφέρω λίγο, ὅπως ὑποφέρει ὁ Τζίμμου Οὐίλκινς, πού ἔχει καταδικασθεῖ γιά μιά κλοπή μικρότερη ἀπό δύο δολάρια. Εἶμαι εὐτυχισμένος, πού ὑποφέρω λίγο... Αὐτό μέ κάνει νά αἰσθάνομαι περισσότερο κοντά σας».

Δημιουργικός ἐξτρεμιστής

Σέ μιά ἀπό τίς πολλές φυλακίσεις του ἀπάντησε, μέ ἀνοιχτή ἐπιστολή πού ἐγράψε μέσα στή φυλακή, σέ διάφορες κατηγορίες εἰς βάρος

του, μεταξύ ἄλλων καί στήν κατηγορία ὅτι ἦταν ἐξτρεμιστής:

...Καθὼς ὄμως συνέχισα νά σκέπτομαι τό ζήτημα αὐτό, βαθμιαία ἐνοιωσα λίγη ἱκανοποίηση, ἀπό τό γεγονός ὅτι μέ θεωροῦν ἐξτρεμιστή. Μήπως ὁ Ἰησοῦς δέν ἦταν ἓνας ἐξτρεμιστής τῆς ἀγάπης; «Ἀγαπάτε τοὺς ἐχθρούς σας, εὐλογεῖτε ἐκείνους πού σᾶς βλασφημοῦν, προσεύχεσθε γιά κείνους πού σᾶς περιφρονοῦν». Μήπως τῆς δικαιοσύνης; «Ἡ δικαιοσύνη ἄς κυλήσει σάν τᾶ νερά καί ἡ εὐθύτητα σάν ὀρμητικό ποτάμι». Μήπως ὁ Παῦλος δέν ἦταν ἓνας ἐξτρεμιστής τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ; «Ἐχω πάντα στό κορμί μου τᾶ σημάδια τοῦ Κυρίου». Μήπως ὁ Ἀβραάμ Λίνκολν δέν ἦταν ἐξτρεμιστής; «Τοῦτο τό ἔθνος δέν μπορεῖ νά ζήσει μισό σκλάβο καί μισό ἐλεύθερο». Καί ὁ Τόμας Τζέφερσον δέν ἦταν ἐξτρεμιστής; «Πιστεύομε ὅτι αὐτές οἱ ἀληθεῖς εἶναι ἀυταπόδεικτες, ὅτι ὄλοι οἱ ἄνθρωποι γεννιοῦνται ἴσοι». Ἐπομένως, τό ἐρώτημα δέν εἶναι ἄν πρέπει νά εἶμαστε ἐξτρεμιστές, ἀλλά τί εἶδους ἐξτρεμιστές θά γίνουμε. Θά γίνουμε ἐξτρεμιστές τοῦ μίσους ἢ ἐξτρεμιστές τῆς ἀγάπης; Θά γίνουμε ἐξτρεμιστές γιά τή διατήρηση τῆς ἀδικίας ἢ θά γίνουμε ἐξτρεμιστές γιά τήν ἀντικατάσταση τῆς ἀδικίας; Σ' ἐκείνη τή δραματική σκηνή τοῦ Γολγοθᾶ, σταυρώθηκαν τρεῖς ἄνθρωποι. Δέν πρέπει ποτέ νά ξεχάσομε ὅτι καί οἱ τρεῖς σταυρώθηκαν γιά ἐξτρεμισμοῦ. Οἱ δύο ἦταν ἐξτρεμιστές τῆς ἀνηθικότητας καί ἔτσι ἐπεσαν χαμηλότερα ἀπό τό περιβάλλον τους. Ὁ ἄλλος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἦταν ἐξτρεμιστής τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλευθερίας καί τῆς καλωσύνης καί ἔτσι ὑψώθηκε πάνω ἀπό τό περιβάλλον του. Ἐτσι λοιπόν, ἴσως ὁ Νότος, τό ἔθνος καί ὁ κόσμος ὀλόκληρος νά ἔχουν ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπό δημιουργικούς ἐξτρεμιστές.

«ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΜΒΙΩΣΗ»:

Νομιμοποίηση τῆς ἀνευθυνότητας

Το πιο χαρακτηριστικό καί διακριτικό γνώρισμα τῆς «ελευθέρης συμβίωσης» εἶναι ἀναμφίβολα ἡ ἀνευθυνότητα. Αὐτό δηλώνει πρῶτα- πρῶτα τό ἴδιο τό ὄνομα τῆς ιδιόρρυθμης αὐτῆς σχέσης. «Ελευθερία», γιά ὅσους τῆ βάπτισαν ἔτσι, σημαίνει συμβίωση ἀπαλλαγμένη ἀπό δεσμεύσεις. Καθένας ἀπό τοὺς δύο πού συμβιώνουν δέν ἀναλαμβάνει καμμία ουσιαστική καί μόνιμη υποχρέωση γιά τὸν ἄλλο. Αὐτό τὸ φρόνημα ἐκφράζουν αρκετοὶ νέοι τῆς ἐποχῆς μας, οἱ ὁποῖοι συμβιώνουν ἐλεύθερα καί ἀναβάλλουν συνεχῶς τὴ σύναψη γάμου με τὸ γνωστό ἐπιχείρημα: «Εἶναι νωρίς νὰ δεσμευθῶ. Θέλω νὰ ζήσω τὴ ζωὴ μου». Ἀλλὰ καί ἡ φιλοσοφία τοῦ ὑπὸ κατάρτισιν νομοσχεδίου κινεῖται στήν ἴδια γραμμὴ. Θεμελιώνεται στή βάση ὅτι οἱ πολῖτες πού θὰ συμβιώνουν ὡς ζεύγη εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀπαλλαγθοῦν ἀπὸ ὄλες τίς οὐσιαστικὲς δεσμεύσεις μεταξὺ τους καί νὰ διατηρήσουν μόνον κάποιες τυπικὲς, ἀλλὰ καί αὐτές με ἰδιαίτερη χαλαρότητα.

Εἶναι κοινὰ ἀποδεκτὸ ὅτι ἀνάμεσα στα θετικὰ γνώρισμα, καί μάλιστα στα κύρια, τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου εἶναι ἡ υπευθυνότητα. Ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἀπαραίτητα υπεύθυνος, ἐπειδὴ εἶναι πλασμένος ἐλεύθερος. Με τὴν κακὴ ὁμῶς χρῆση τῆς ἐλευθερίας, ἡ υπευθυνότητα μπορεῖ νὰ μετατραπῆ σὲ ἀνευθυνότητα.

Τοῦ Ἀρχιμ.
ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ Γ. ΜΥΡΟΥ
Δρ Θεολογίας

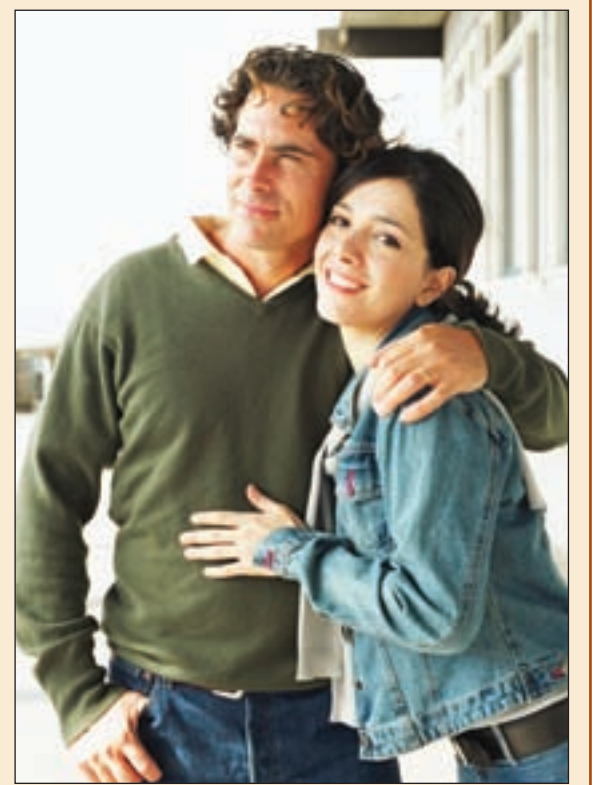
Συστατικὸ γνώρισμα τῆς ἀνευθυνότητας ἀποτελεῖ ἡ ἀποφυγὴ τῶν δεσμεύσεων, ὅπως, ἀντίθετα, συστατικὸ γνώρισμα τῆς υπευθυνότητας ἀποτελεῖ ἡ ἀνάληψη τῶν δεσμεύσεων. Ὁ καλὸς καί ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ὡς υπεύθυνος πρόσωπο, δεσμεύεται ἀπέναντι στο ἄλλο πρόσωπο καί ἀγωνίζεται με φιλότιμο νὰ ἀνταποκριθεῖ ὅσο καλύτερα μπορεῖ στίς δεσμεύσεις του. Αὐτὴ ἡ υπευθυνότητα ἀποτελεῖ με τὴ σειρά τῆς γνώρισμα τῆς γνήσιας καί αὐθεντικῆς ἀγάπης. Ὅποιος ἀληθινὰ ἀγαπᾷ, ξέρει νὰ θυσιάζεται. Καί θυσιάζεται, διότι ἔχει υπευθυνότητα καί τηρεῖ τίς δεσμεύσεις του. Ἀντίθετα, ὁποῖος δέν ἀγαπᾷ δέν μπορεῖ καί νὰ θυσιασθεῖ. Καί δέν μπορεῖ νὰ θυσιασθεῖ, ἐπειδὴ δέν εἶναι υπεύθυνος. Καί δέν εἶναι υπεύθυνος, ὅταν δέν θέλει νὰ δεσμευθεῖ. Πρόκειται γιά αὐτὸ ἀκριβῶς πού συμβαίνει στή λεγόμενη «ελευθερὴ συμβίωση». Αὐτὴ τὴν συμβίωση, πού, σὲ τελικὴ ἀνάλυση, σκοτώνει τὴν ἴδια τὴν ἀγάπη στή γνήσια καί αὐθεντικὴ τῆς μορφῆ. Γιατί ἄραγε ἡ Πολιτεία ἀναλαμβάνει νὰ διευκολύνει τὸν γεμάτο ἀνευθυνότητα ἄνθρωπο, πού ἐπιθυμεῖ νὰ «δραπετεύσει» ἀπὸ τὴν συμβίωση, καί ὄχι νὰ υπερασπιστεῖ τὸν υπεύθυνο, πού ἐγκαταλείπεται, κάποτε καί με τὰ θάνα τέκνα του, χωρὶς ἔλεος; Δέν εἶναι αὐτὴ νομοθετικὴ πράξη ὑπὲρ τοῦ κακοῦ καί ἐναντίον τοῦ ἀγαθοῦ; Καί αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν καταστροφικὴ καί πρὸς τὸ χεῖρον διαδικασία ἐρχεται νὰ τὴ νομιμοποιήσει καί νὰ τὴ στηρίξει ἐπίσημα ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία.

Νομίζω πὼς τὸ τραγικότερο λάθος τοῦ νομοθέτη εἶναι ἡ μεταφορά τῆς ἀνευθυνότητας ἀπὸ τὴ χώρα τῆς ἀπαξίας στο βασίλειο τῶν αξιῶν, καί συγχρόνως ἡ ἀπαξίωση τῆς υπευθυνότητας. Αὐτὸ σημαίνει ἀνατροπὴ τῆς φυσικῆς τάξεως, ἀποδιοργάνωση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, κατάρνηση τῶν προδιαγραφῶν με τίς ὁποῖες ἔχει πλασθεῖ ἀπὸ τὸν Δημιουργό του, καί διαστρέβλωση τῶν προσωπικῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων. Δέν πρόκειται ἀπλῶς γιά μιά λανθασμένη ἐκτίμηση, ἀλλὰ γιά καταστροφικὴ ἐπέμβαση στή δομὴ τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου καί τῶν σχέσεων του με τὰ ἄλλα πρόσωπα. Εἶναι ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ

αὐτὰ τὰ ὁποῖα σημειώνονται στήν ἀπολογητικὴ ἐκθεση τοῦ Συμφώνου: «Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἀμφισβήτηση περὶ ἠθικῶς, κοινωνικῶς ἢ νομικῶς ἀποδεκτὸ, ἀλλὰ καί ἀπὸ τὴν σκοπιμότητα γιά τὴ θεσιμοποίηση ἐνώσεων μεταξὺ προσώπων τοῦ ἴδιου φύλου, ἡ διαφορετικότητά τῶν καταστάσεων συνηγορεῖ γιά τὴ νομοθετικὴ ἀντιμετώπισή τους».

Εἶναι λοιπὸν παραδεκτὸ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐμπειροστές καί πρωτεργάτες τοῦ νομοσχεδίου ὅτι ὑπάρχει σοβαρὴ καί καθολικὴ ἀμφισβήτηση τοῦ μορφώματος, πού ἐπιχειρεῖται νὰ καλυφθεῖ νομοθετικά, με κριτήρια δοκιμασμένα γιά αἰῶνες. Καί ἐνῶ ἡ τεκμηριωμένη ἀμφισβήτηση παρακάμπτεται χωρὶς καμμία οὐσιαστικὴ ἐπιχειρηματολογία, ἡ ὄλη προσπάθεια ἐπιχειρεῖται νὰ στηριχθεῖ στο ἐπιπόλειο καί ἀνεδαφικὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ Πολιτεία πρέπει πάντα νὰ προσαρμόζεται στίς τρέχουσες ἀλλαγές καί ἐξελίξεις καί νὰ διαμορφώνει ἀνάλογα τοὺς νόμους καί τοὺς κανόνες σὲ κοινωνικὰ ζητήματα, ὅπως αὐτὰ τοῦ γάμου καί τῆς συμβίωσης, χωρὶς καμμία διάκριση ἀν πρόκειται γιά ἐξέλιξη πρὸς τὸ καλὸ ἢ πρὸς τὸ κακὸ. Με βάση τὴ λογικὴ αὐτὴ, δέν θὰ εἶναι καθόλου παράδοξο στο μέλλον ἡ Πολιτεία νὰ νομιμοποιήσει ἀκόμη τὴν κλοπὴ καί τὸ φόνο.

Στὸ ζήτημα πού μας ἀπασχολεῖ παρατηροῦνται ὄντως ἀλλαγές καί ἐξελίξεις, ἀλλὰ σίγουρα πρὸς τὸ χεῖρότερο. Μία προσεκτικὴ μελέτη εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ καταδείξει, ὅπως βεβαιώνουν καί σχετικὲς ἐρευνες, τὴ στενὴ σχέση πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στή χαλάρωση τῶν οικογενειακῶν δεσμῶν καί στα φαινόμενα τῶν ἀμέτρητων δραμάτων με τὰ ναρκωτικά, τὰ ἐγκλήματα, τίς αυτοκτονίες, τὰ διαζύγια, τίς καταθλίψεις, τὴ σεξουαλικὴ ἀσυδοσία καί τὰ ἀφροδίσια νοσήματα, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ Aids. Ὅστε λοιπὸν, ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἐφθασε σὲ τέτοιο σημεῖο καταπτώσεως, ὥστε, ἀπορρίπτοντας τὰ δοκιμασμένα γιά αἰῶνες κριτήρια, νὰ νομιμοποιήσει ἀρνητικὰ καί διαλυτικὰ τῆς κοινωνίας φαινόμενα; Γιά τὴν περίπτωσή αὐτὴν, πιστεύω πὼς δέν ὑπάρχουν πῶς ἐκφραστικὸι καί ἐπικαιροὶ λόγοι ἀπὸ τοὺς θεοπνευστοὺς ἐκείνους τοῦ προφήτου Ησαΐα: «Ουαὶ οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλὸν καί τὸ καλὸν πονηρὸν, οἱ τιθέντες τὸ σκότος φῶς καί τὸ φῶς σκότος, οἱ τιθέντες τὸ πικρὸν γλυκὺ καί τὸ γλυκὺ πικρὸν. Οὐαὶ οἱ συνετοῖ ἐν εαυτοῖς καί ἐνώπιον αὐτῶν ἐπιστήμονες» (5,20-21).

Κοιμήθηκε ο γέρον Θεόκτιστος

Κοιμήθηκε την Παρασκευή 11 Απριλίου ο γέροντας Θεόκτιστος, ηγούμενος της μονής Προδρόμου στη Γορτυνία. Η εξόδιος ακολουθία του εψάλη το Σάββατο 12 Απριλίου. Ο γέροντας Θεόκτιστος, που έφθασε στα 100 χρόνια ζωής, ήταν ηγούμενος του μοναστηριού του Τιμίου Προδρόμου στο φαράγγι του Λούσιου ποταμού.

Σύντομα θα γραφούν πολλά για τον ταπεινό και σοφό γέροντα του Αγίου Όρους της Πελοποννήσου. Μόνασε πάνω από εξήντα χρόνια και ηγουμένευσε με έναν «αναρχικό» τρόπο, ενώ σαγήνευσε χιλιάδες ανθρώπους όλων των ηλικιών με την άδολη αγάπη του. Απέναντι από τη Μονή του καθημερινά έβλεπε το χώρο του πιο ξακουστού «Κρυφού Σχολείου», που ακόμα και οι επικριτές του δεν αρνήθηκαν όχι μόνο τη λειτουργία, αλλά και τον ιδιάζοντα ρόλο του.

Μικρό βιογραφικό

Ο αρχιμανδρίτης (σε πραγματικό μαντρί στα βράχια) Θεόκτιστος, κατά κόσμον Βασίλειος Αλεξόπουλος του Ιωάννη (1879-1963) και της Αθηνάς (1880-1924), γεννήθηκε στις 24 Ιουλίου 1909, στο χωριό Σύντα της Αρκαδίας. Ήταν το πρώτο παιδί από τέσσερα αδέρφια.

Ο πατέρας του ήταν από αυτό το χωριό, ενώ η μητέρα του από το γειτονικό Ελληνικό (Μουλάτσι), το γένος Ι. Κόνιαρη. Ο πατέρας του, λόγω φτώχειας, πήγε τρεις φορές στην Αμερική, από την οποία όμως επέστρεψε φυματικός.

Από το 1915 έως το 1921 φοίτησε στο

δημοτικό σχολείο του χωριού του. Μετά την αποφοίτησή μαζί με το θείο του γιατρό Ανδρέα Αλεξόπουλο, πήγε στην Πάτρα, όπου παρέμεινε μέχρι το Φλεβάρη του 1924.

Εργάστηκε ως σιλβωτής υποδημάτων και ως μεταφορέας νεκρών νηπιών μαζί με έναν ξάδελφό του. Παρ' ότι ήθελε να γίνει βιβλιοδέτης, προσλήφθηκε σε υποδηματοποιείο και έμαθε την τέχνη.

Επέστρεψε στο χωριό του και με συγγενείς του, γυρνώντας σε χωριά, εξασκούσε τη τέχνη του (με ειδικότητα στα τσαρούχια), ενώ πρόσφατα είχε χάσει τη μητέρα του.

Από το 1925 αρχίζει μια σειρά με γνωριμίες εκκλησιαστικές και καταλήγει στις 15.12.1926 στο μοναστήρι της Λογγοβάρδας της Πάρου, όπου παρέμεινε δύο χρόνια ως δόκιμος.

Στην Αθήνα κατατάχθηκε κληρωτός στις 1.11.1928 και το Φλεβάρη του 1930 επέστρεψε στη Λογγοβάρδα. Στις 7.07.1930 έγινε η κουρά του σε μοναχό, επί ηγουμενίας (νέας) του Ξακουστού Φιλόθεου Ζερβάκου. Τότε πήρε το μοναχικό όνομα Θεόκτιστος.

Στη Λογγοβάρδα παρέμεινε περίπου είκοσι χρόνια, όπου ασκήθηκε παραδοσιακά στον γνήσιο μοναχισμό.

Επί πλέον εκεί, πέρα από την τέχνη που είχε μάθει μικρός, έμαθε βυζαντινή μουσική, αγιογραφία, ιεροραπτική, βιβλιοδεσία, κηροπλαστική, μελισσοκομία, οινοποιία, σαγματοποιία, σαπωνοποιία, και τις τέχνες του γανωτή και ρολογά. Μια βαριά όμως ασθένεια (ικτερός), που είχε πάθει κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής του θητείας, τον ακολουθούσε μέχρι τα βαθιά γεράματά του. Ακολούθησε σοβαρή πνευμονική πάθηση (1933-1935) και το υγρό κλίμα του νησιού της επιδεινώνει.

Την άνοιξη του 1939 μετέβη δοκιμαστικά για ένα μήνα στο Μοναστήρι, όπου τελικά άφησε την τελευταία του πνοή.

Σε λίγο καιρό ξέσπασε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος και υπηρέτησε στο ελληνοαλβα-

νικό μέτωπο, μέχρι τον Απρίλιο του 1940. Τελικά, με ευλογία του γέροντά του π. Φιλόθεου Ζερβάκου, στις 7 Ιουνίου 1945 ήλθε στον Τίμιο Πρόδρομο. Μέχρι την ημέρα της κοίμησής του (11.4.2008), έζησε εκεί περίπου 63 ολόκληρα χρόνια.

Μετά από πολλές πιέσεις, στις 8 Φεβρουαρίου του 1948 (έγγραφο 42/28.1.1948), ανέλαβε την ηγουμενία της Ιεράς Μονής.

Στα 61 χρόνια ηγουμενίας του, τεράστιο χρονικό διάστημα, που πιθανώς να αποτελεί ρεκόρ, διακρίθηκε για τον «αναρχικό» τρόπο διοίκησης, τη σταδιακή πνευματική του ακτινοβολία, διά του «υποδείγματος», και την ασκητική της αγάπης του, αρετές που θα καταγραφούν ούτως ή άλλως.

Πάντως, αυτά φαίνεται ότι είναι καρπία του Αγίου Πνεύματος. Μια μεγάλη προσωπικότητα θα φανεί ευρύτερα τώρα από το φαράγγι του Λούσιου και το ταπεινό μοναστήρι του, που γύρω από αυτό δορυφορούνται άλλα πέντε.

Theoprovritos, σχόλιο στο χθεσινό πόστ:

Μόλις τώρα, έμαθα από εδώ («Μανιτάρι του βουνού») για την κοίμηση του π. Θεόκτιστου και ξεκίνησα να γράψω κάτι για την πίκρα μου, που έφυγε από ανάμεσά μας. Φωνάζω από το γραφείο μου στη γυναίκα μου, που τάζει τον τεσσάρων ετών γιο μας:

— Ας 'τα πέθανε και ο π. Θεόκτιστος από το μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου στη Δημητσάνα.

— Αχ, τι κρίμα! Πόσο χρονών ήταν;

— Γύρω στα 100.

Και ο μικρός πετάγεται:

— Πήγε στον ουρανό και έγινε γίγαντας!

Από το «Μανιτάρι του βουνού»
<http://manitaritoubounou.wordpress.com>

‘Ο αοίδιμος Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κυρός Εὐγένιος Ψαλιδάκης

Συνέχεια από τη σελ. 5

ταπεινμένο λαό. Τους προκαλούσε, σαν να ήθελε να πεθάνει. Αυτό δείχνουν τα γεγονότα της επαρχίας Βιάννου, τον Σεπτέμβριο του 1943.

Οι γερμανικές θηριωδίες στη Βιάννο και η ήρωική στάση του Εὐγένιου

Η διαταγή του Γερμανού στρατηγού Μύλλερ ήταν απάνθρωπη: «Καταστρέψατε την επαρχία Βιάννου. Εκτελέσατε, χωρίς διαδικασίες, τους άρρενες πάνω από 16 ετών. Εκτελέσατε όσους συλλαμβάνετε στην ύπαιθρο, ανεξαρτήτως φύλου και ηλικίας». Σε δύο μέρες είχαν εκτελέσει 411 άνδρες και είχαν λεηλατήσει και πυρπολήσει τα περισσότερα χωριά.

Στο διδακτήριο του Γυμνασίου της επαρχίας είχαν συγκεντρώσει πάνω από 300 άνδρες για εκτέλεση. Όλες αυτές οι θηριωδίες ήταν αντίποινα για φονευθέντες Γερμανούς κατά τη διάρκεια ένοπλων συγκρούσεων με αντάρτικες ομάδες.

Ο Εὐγένιος ήλθε με διερμηνέα στον Γερμανό στρατηγό, που είχε στρατοπεδέυσει στην επαρχία και συντόνιζε τις επιχειρήσεις. Ήλθε, για να αποτρέψει την επικείμενη εκτέλεση και την ολοκληρωτική

καταστροφή της επαρχίας.

Οι έγκλειστοι στο διδακτήριο, περιμένοντας το θάνατο, έψαλλαν τη νεκρώσιμο ακολουθία τους. Ο Εὐγένιος δεν παρακάλεσε τον στρατηγό. Ὑψωσε τη φωνή του: «Να σταματήσει ο άδικος και αντιχριστιανικός πόλεμος κατά των αμάχων. Ο Σταυρός, που είναι το «σήμα» σας, δεν εκτελεί, αλλά συγχωρεί. Το γερμανικό έθνος, που ευθύνεται για τα τόσα θύματα και καταστροφές, θα ταπεινωθεί στο τέλος από τη θεία δικαιοσύνη». «Παπά», είπε ο στρατηγός, «θα σε εκτελέσω και θα σου κλείσω το στόμα». Ο Εὐγένιος που ίσως ήθελε να εκτελεστεί με τους Βιαννίτες, ξεκρέμασε τον Σταυρό από το στήθος του, τον εναπέθεσε με το καλυμμαύχι σε ένα τραπέζι και είπε: «Ιδού, είμαι στη διάθεσή σου, στρατηγέ! Είμαι έτοιμος για εκτέλεση. Εκεί, στο τραπέζι, είναι ο μάρτυρας, ο Σταυρός μου».

Ἀφόπλισε τό δήμιον!

Ο στρατηγός αιφνιδιάστηκε από το θάρρος, την περιφρόνηση του θανάτου και την παλικαριά του Εὐγένιου. Κάτι άλλαξε μέσα του. «Είσαι ελεύθερος», του είπε. «Θα ελευθερώσω τους κρατούμενους. Θα σταματήσω τις εκτελέσεις».

Αυτός ήταν ο Εὐγένιος. Γι' αυτό τον αγάπησαν τόσο πολύ οι Κρήτες. Γι' αυτό τον εμπιστεύτηκαν και ταυτίστηκαν μαζί του. Γι' αυτό ξεσηκώθηκαν και πρωτοστάτησαν στις δύο εκλογές του, ως επισκόπου Αρκαδίας και μητροπολίτου Κρήτης.

‘Ο Εὐγένιος μεταπολεμικά

Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κυρός Εὐγένιος συγκλόνιζε τους πιστούς, όταν μιλούσε για την πίστη και την πατρίδα. Είχε βαθύ εθνικό και εκκλησιαστικό πνεύμα, με «πειθαρχία και προσήλωσή στα ιδανικά της πατρίδας και στο περιεχόμενο και την ουσία της Εκκλησίας». Ήταν προσηλωμένος στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, υπερασπιζόμενος όμως πάντοτε το «ημιαυτόνομο» της τοπικής μας Εκκλησίας. Οι λέξεις «Μητέρα Εκκλησία και Φανάρι» ήταν ιερές γι' αυτόν. Ήταν ένθερμος υποστηρικτής των πρωτοβουλιών του πατριάρχη Αθηνάγορα για τις πανορθόδοξες διαχριστιανικές σχέσεις, που σήμερα έχουν επεκταθεί σε διαθρησκευτικό διάλογο, με πρωταγωνιστή τον πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο.

Ο Εὐγένιος μιλούσε και για την ένωση των Εκκλησιών. Με τους Ρωμαιοκαθολικούς είχε καλές σχέ-

σεις και αυτό βοήθησε την επανακομιδή της τιμίας κάρας του αγίου Τίτου από τη Βενετία στο Ηράκλειο, που είναι το μεγαλύτερο γεγονός για την Εκκλησία της Κρήτης τον 20ό αιώνα.

Μεγάλο γεγονός, επίσης, και η ανακήρυξη των επισκοπών και της μητροπολιτικής Κρήτης σε μητροπολεις και Αρχιεπισκοπή Κρήτης καθώς και η σύγκληση στο Ηράκλειο της Κεντρικής Επιτροπής του Παγκόσμιου Συμβουλίου των Εκκλησιών.

Τα δημοτικά οικοτροφεία αρρένων και θηλέων Ανωγειών Ρεθύμνης στηρίχθηκαν στα πρώτα τους βήματα στους Ανωγειανούς και τη βοήθεια του Παγκόσμιου Συμβουλίου των Εκκλησιών, με τη μεσολάβηση του μακαριστού Αρχιεπισκόπου.

Σύμμετοχοι στις χαρές και στις λύπες

Ο Εὐγένιος ήταν εργατικός και ήθελε εργατικούς ανθρώπους κοντά του. Τον ενοχλούσε αφάνταστα η απραξία και οκηνηρία. Δεν ήθελε οπαδούς και κόλακες κοντά του. Επέμενε να προάγονται οι άξιοι, γιατί διακονούν με αγάπη τους ανθρώπους. «Όταν ευεργετείς έναν ανάκανο και ανάξιο», έλεγε, «δημιουργείς αμέσως και έναν εχθρό, γιατί δεν πρόκειται ποτέ να εκτιμήσει αυτό που

πήρε, αφού δεν το άξιζε».

Αγαπούσε τους κληρικούς και τους συμβούλευε με τη ζωή και το παράδειγμά του. «Να είστε φιλόνητοι και όχι φιλοχρήματοι», τους έλεγε. Να μην ασχολείστε με τις κρεβατοκάμαρες των ανθρώπων στην εξομολόγηση. Να συμμετέχετε στις χαρές και λύπες των ανθρώπων της ενορίας σας».

Πλούσιο κοινωνικό έργο

Είχε συγκροτήσει επιτροπές από κληρικούς και λαϊκούς, που συντόνιζαν τις εκκλησιαστικές δραστηριότητες για τους νέους, τις αιρέσεις, τους φυλακισμένους, τους αναξιόπιστους, την εξομολόγηση, τα πνευματικά κέντρα κ.λπ. Στο Ηράκλειο δημιούργησε ορφανοτροφείο, οικοτροφεία αρρένων και θηλέων, ιδιωτικό ημερήσιο δημοτικό σχολείο, δύο νυκτερινά ιδιωτικά δημοτικά για αγραμμάτους. Είχαν κτιστεί οι αίθουσες για τη λειτουργία ημερήσιου ιδιωτικού γυμνασίου, και το κτίριο για μεγάλο γηροκομείο. Πρωτοποριακό δημιούργημα ήταν και ο ιδιωτικός ραδιοφωνικός σταθμός της Αρχιεπισκοπής, που τον έκλεισε η Χούντα. Οραματίστηκε πανεπιστήμιο στην Κρήτη και με απόφαση της Συνόδου το ζήτησε από την Κυβέρ-

νηση. Οραματίστηκε Θεολογική Σχολή στο Ηράκλειο, μετά το κλείσιμο της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης και με εμπειρογνώμονες και πανεπιστημιακούς καθηγητές έκανε την προεργασία. Σπουδαία του έργα το Εκκλησιαστικό Μουσείο της Αγίας Αικατερίνης, η Σχολή Βυζαντινής Μουσικής και η Αγιολογία της του Αγίου Μηνά.

Εκοιμήθη πάμπωχος

Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος ποτέ δεν ζητούσε χρήματα. Δεν έκανε εράρες στις ενορίες. Όσοι ήθελαν, βοηθούσαν παίρνοντας αποδείξεις. Για τα πάντα υπήρχε δημοσιευμένος απολογισμός στο περιοδικό «Απόστολος Τίτος».

Οι δωρητές ήταν πολλοί, γιατί τον αγαπούσαν και τον εμπιστεύονταν. Στα χέρια του δεν κρατούσε, ούτε έπαιρνε χρήματα. Ήταν βασική του αρχή. Εκοιμήθη σε νοσοκομείο του Λονδίνου πάμπωχος. Οι Βαρδινογιάννηδες τον έστειλαν εκεί για νοσηλεία και μετέφεραν το σκήνωμά του στο Ηράκλειο. Ανώνυμοι Ηρακλειώτες κατασκεύασαν τον τάφο του στο κοιμητήριο του Αγίου Κωνσταντίνου.

Ο ρόλος τής Τουρκίας στη Θράκη

Παρά το γεγονός ότι το τελευταίο διάστημα γίνεται ολοένα και μεγαλύτερη αναφορά στην ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας, άρα λογικά και στη μείωση της αντίληψής της για επίλυση των προβλημάτων με τη βία, εν τούτοις αποδεικνύεται ότι αυτή η θέση είναι περισσότερο ευχή, παρά πραγματική εκτίμηση.

Είναι μια εσωτερικά φλύαρη και εν τέλει κουραστικά αναπαραγόμενη θέση στην Ελλάδα, παρά μια αλήθεια.

Αναβαθμίζεται ή επιθετικότητα τής Άγκυρας

Η τουρκική επιθετικότητα υφίσταται και μάλιστα είναι ποιοτικά αναβαθμισμένη, ιδιαίτερα σε χώρους όπου θα περίμενε κάποιος να αποτελεί την προμετωπίδα της ευρωπαϊκής της στάσης. Ένας τέτοιος χώρος είναι και η Θράκη, όπου η Τουρκία θα έπρεπε να δώσει εξετάσεις καλής συμπεριφοράς προς ένα γειτονικό κράτος, εφαρμόζοντας τις αξίες της ειρηνικής συνύπαρξης και συνεργασίας, αξίες πάνω στις οποίες οικοδομήθηκαν τα σύγχρονα ευρωπαϊκά κράτη και η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Αμέσως μετά τη Συνθήκη της Λωζάνης, παρά το γεγονός ότι η ελβετική πό-

λη και οι διαπραγματευτές που είχαν βρεθεί εκεί είχαν δώσει πολύ ιδιαίτερης αξίας μηνύματα, [Αναφέρω τρία από αυτά: «μουσουλμανικές μειονότητες», «προστασία των μειονοτήτων» και «εκπαίδευση στη μητρική γλώσσα»], εν τούτοις ο χρόνος έδειξε ότι αυτά όχι μόνο δεν θα μπορούσαν να υλοποιηθούν, αλλά θα αλλοιώνονταν προς όφελος εθνικιστικών πολιτικών (Τουρκία) και πελατειακών σχέσεων (Ελλάδα).

Οι μουσουλμανικές μειονότητες των Πομάκων, Τσιγγάνων, τουρκοφώνων, Τσερκέζων, Κούρδων, Αιγυπτίων, έγιναν μία μειονότητα, τουρκική, η προστασία της οποίας αφέθηκε στις επιλογές του Τουρκικού Προξενείου της Κομοτηνής και στις κατά καιρούς αλλοπρόσβαλλες πολιτικές της Ελλάδας, ενώ η εκπαίδευσή της στη μητρική γλώσσα και παιδεία καθιερώθηκε να γίνεται στην τουρκική γλώσσα.

Η πομακική και η τσιγγάνικη συνιστώσα στραγγαλίστηκαν μέσα στην τουρκοφώνη κοινωνία και κάθε κίνηση έκφρασης διαφορετικότητας συνάντησε τον ακραίο ρατσισμό ομοιογενούς παρουσίας, που εκφράζεται από τις διπλωματικές και άλλες εκπροσωπήσεις της Τουρκίας στην περιοχή. Εάν διαβάσει κά-

ποιος τον μειονοτικό Τύπο της Θράκης, επικεντρώνοντας την ανάγνωσή του στις κινήσεις που έχουν ως στόχο την ανάδειξη της πομακικής και τσιγγάνικης διαφορετικότητας, θα νομίζει ότι διαβάσει τουρκικές εφημερίδες, που αναλύουν το κουρδικό ζήτημα. Όπως τους Κούρδους, έτσι και τους Πομάκους, τους ονομάζουν «ορεσίβιους Τούρκους». Όπως και τους Κούρδους, έτσι και τους Πομάκους και τους Τσιγγάνους, τους απειλούν. Επίσης, έχει ενδιαφέρον να αναφερθεί ότι σύσσωμη η μειονοτική ηγεσία, πλήρως ταυτισμένη με τις τουρκικές θέσεις, ζητούσε

το 1999, με ανοιχτή της επιστολή, την παράδοση του Οτζαλάν στην Τουρκία! Σε αυτό το πλαίσιο,

Του ΦΑΝΗ ΜΑΛΚΙΔΗ
Λέκτορα στο Δημοκρίτειο
Πανεπιστήμιο Θράκης

της μη ανάδειξης κάθε διαφορετικής ταυτότητας στους μουσουλμάνους της Θράκης, βρίσκεται και η δραστηριότητα που αναπτύχθηκε εναντίον της δασκάλας σε πομακοχώρι του νομού Έβρου της κυρίας Χ. Νικοπούλου.

Μέτωπο Τουρκίας - FYROM - Αλβανίας για μειονότητες!

Παράλληλα, άλλες υπαρκτές μέχρι πρόσφατα

ομάδες των Πομάκων και Τσιγγάνων έχουν εξαφανιστεί ή ενσωματωθεί στην τουρκοφώνη κοινωνία, ενώ το Ισλάμ -υποτίθεται σε διωγμό στην Τουρκία- χρησιμοποιήθηκε στη Θράκη ως μέσο, για να συντηρηθεί ο εθνικισμός και η σχέση με τη «μητέρα-πατρίδα». Τα τεμένη, καθώς και οι μουσουλμανικές συλλογικές εκφράσεις, παρανομιές στη συντριπτική τους πλειοψηφία, χρησιμοποιήθηκαν, για να συσπειρωθεί ο μουσουλμανικός πληθυσμός και να αναδειχθούν οι μορφές αγώνα ενάντια στην «ελληνική διοίκηση». Μάλιστα, αυτές οι συλλογικές εκφράσεις ακολούθησαν την προτροπή του υπουργού Εξωτερικών της Τουρκίας, όταν επισκέφθηκε τη Θράκη, να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους σε ευρωπαϊκό επίπεδο, τα οποία, κατ' αυτόν, καταπατούνται από την Ελλάδα.

Έτσι, είχαμε την προσφυγή διαφόρων Ενώσεων στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων, οι οποίες διεκδίκησαν το δικαίωμά τους να φέρουν την επιθετικό προσδιορισμό «τουρκικός - τουρκική». Επίσης, φαίνεται ότι το τελευταίο διάστημα αυτή η πολιτική έχει βρει συμμάχους και στα Σκόπια και στην Αλβανία, αφού οι «μειονότητες», που σύμφωνα με τις δύο γειτονικές

χώρες υπάρχουν στην περιοχή και γενικότερα στην Ελλάδα, θα συνεργαστούν με τους «Τούρκους» της Θράκης σε ένα φόρο, με σκοπό την καταδίκη της Ελλάδας.

Είναι γεγονός ότι η Θράκη έχει στρατηγική αξία για την Τουρκία, όχι μόνο για το γόητρό της, αλλά και ουσιαστικά, μετά τη νέα αναβαθμισμένη θέση της Θράκης στην περιοχή των Βαλκανίων και του Ευξείνου. Ο αγωγός πετρελαίου Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολη, το ρωσικό ενδιαφέρον και όχι μόνο επιβεβαιώνουν την αντίληψη για τον αναβαθμισμένο ρόλο της Θράκης. Συνεπώς, η Τουρκία θέλει να ελέγχει μέσω των μηχανισμών της τις εξελίξεις στο χώρο και στη νέα αυτήν περίοδο.

Από την άλλη, οι εξελίξεις στο τουρκικό εσωτερικό και με την επικείμενη επίλυση του Κουρδικού, αρχικώς στο Βόρειο Ιράκ, γαμίζει με ανασφάλεια την Τουρκία, η οποία αναζητά άλλα πεδία εκτόνωσης του εθνικισμού στο εσωτερικό και της πίεσης προς την Ελλάδα.

Η Θράκη είναι ένα από αυτά τα πεδία και μένει να φανεί εάν η Τουρκία θέλει να παρέμβει πιο αποφασιστικά, για να επιβεβαιώσει την παρουσία της στην περιοχή και με άλλους τρόπους.

Ίαν Γκαφ: Τό κόστος πρόνοιας στό Κεφάλαιο

«Να μεταφερθεί το κόστος, που προκύπτει από τις επιπρόσθετες υπηρεσίες πρόνοιας, από την Εργασία στο Κεφάλαιο», προτείνει ο Καθηγητής από το Ηνωμένο Βασίλειο Ίαν Γκαφ. Σε εκδήλωση που διοργάνωσε η Επιστημονική Εταιρεία Κοινωνικής Πολιτικής (ΕΕΚΠ), τη Δευτέρα 7 Απριλίου, στο αμφιθέατρο της ΓΣΕΕ, ο καθηγητής Γκαφ μίλησε με θέμα: «Επανεξετάζοντας την κοινωνική πολιτική. Μια προσέγγιση για ένα παγκόσμιο καθεστώς ευημερίας». Αφορμή ήταν η μετάφραση στα ελληνικά και παρουσίαση του νέου του βιβλίου: «Η πολιτική οικονομία του κοινωνικού κράτους».

Ο Ίαν Γκαφ είναι καθηγητής Κοινωνικής Πολιτικής στο Πανεπιστήμιο του Μπαθ του Ηνωμένου Βασιλείου. Ασχολείται με την κοινωνική πολιτική στις χώρες του ΟΟΣΑ και τις αναπτυσσόμενες χώρες σε παγκόσμιο επίπεδο. Στην

ομιλία του, όπως και στην εισαγωγή του βιβλίου του, επισήμανε ότι έχουν αλλάξει και οι δικές του απόψεις και ιδέες, μαζί με το γενικότερο θεωρητικό πλαίσιο, στο βαθμό που όλα τα κοινωνικο-οικονομικά και τα πολιτικά δεδομένα έχουν μεταβληθεί στη διάρκεια της 30ετίας από την πρώτη βρετανική έκδοση του βιβλίου.

Στην πρώτη έκδοση του βιβλίου δύο ήταν οι βασικές θέσεις του Ίαν Γκαφ:

α) Το κοινωνικό κράτος εκφράζει θετικά και αρνητικά γνωρίσματα στο εσωτερικό μιας αντιφατικής ενότητας.

β) Η επέκταση των κοινωνικών κρατών του δυτικού καπιταλισμού είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία μιας επιπλέον αντίφασης, μεταξύ της απαίτησης του συστήματος για ολοένα και εντονότερη κρατική παρέμβαση, από τη μια, και της έλλειψης πραγματικών δυνατοτήτων ανταπόκρισης στις αυξανόμενες αυτές απαιτήσεις, από την άλλη. Η πρόταση του συγγραφέα ήταν να μεταφερθεί το κόστος, που προκύπτει από τις επιπρόσθετες υπηρεσίες πρόνοιας, από την Εργασία στο Κεφάλαιο.

Τοπικές ανάγκες

Σήμερα, την εποχή της εξελισσόμενης παγκοσμιοποίησης, ο Γκαφ, έχοντας μελετήσει τις κοινωνικές πολιτικές αναπτυσσόμενων χωρών της Ασίας και της Λατινικής Αμερικής, τονίζει ότι, εκτός από την ανάλυση των δομών των καπιταλιστικών κοινωνικών σχηματισμών, πρέπει να προχωράμε στην ανάλυση των κοινωνικών δρώντων, που είναι οι κοινωνικές τάξεις. Έτσι, θα μπορούμε να αξιολογούμε και να αξιοποιούμε τα αποτελέσματα που προκύπτουν από τα κατά τόπους σύγχρονα κοινωνικά κινήματα, που προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τα μεγάλα ζητήματα της ανισότητας, της φτώχειας, του ελέγχου και της αυτονομίας, των αναγκών και των επιθυμιών.

Αξιοσημείωτη ήταν η αναφορά του στο γεγονός ότι καινοτόμες κοινωνικές πολιτικές εντοπισμένες στις τοπικές ανάγκες, που εφαρμόζονται αναπτυσσόμενες χώρες, απαιτούν με επιτυχία στα αιτήματα των κοινωνιών τους και θα μπορούσαν να αποτελέσουν πρόκληση για τον επανασχεδιασμό της κοινωνικής πολιτικής στον αναπτυσσόμενο δυτικό κόσμο.

A.A.

Στέλιος Παπαθεμελής: «Τό veto δείχνει τό δρόμο»

Με αφορμή τη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Βουκουρέστι, ο πρόεδρος της «Δημοκρατικής Αναγέννησης» κ. Στέλιος Παπαθεμελής προέβη στην ακόλουθη δήλωση:

Η Κυβέρνηση στο Βουκουρέστι έκανε αυτό που αξίωνε και προσδοκούσε όλος ο ελληνικός λαός. Η άσκηση του veto έδωσε επιτέλους ένα δείγμα εθνικής αποφασιστικότητας.

Τό veto δείχνει το δρόμο για μια άλλη εφ' εξωτερικής πολιτικής, διαφορετική από την έως τώρα, μια πολιτική αποτρεπτικής ισχύος και ανυποχώρητης βούλησης.

Η «Δημοκρατική Αναγέννηση» επιμένει:

Πρώτον: Σε απαγκίστρωση από τη σύνθετη ονομασία και επάνοδο στην απόφαση των πολιτικών αρχηγών του 1992.

Δεύτερον: Στην ανάληψη μιας εργώδους προσπάθειας σε παγκόσμια κλίμακα για την ενημέρωση των ξένων κυβερνήσεων και της διεθνούς κοινής γνώμης, για τα δίκαια του Ελληνισμού (αυτρωτισμός Σκοπίων, σφετερισμός ελληνικής ταυτότητας και ιστορίας).

Τρίτον: Στον άμεσο και ταχύτατο σχεδιασμό εθνικής αξιοποίησης της Ομογένειας στις ΗΠΑ, με αντίστοιχη δέσμευση υποψηφίων Προέδρων υπέρ των εθνικών μας θεμάτων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΠΛΑΘΡΑ

Δέκα Σκαλιά για τήν Άνάσταση

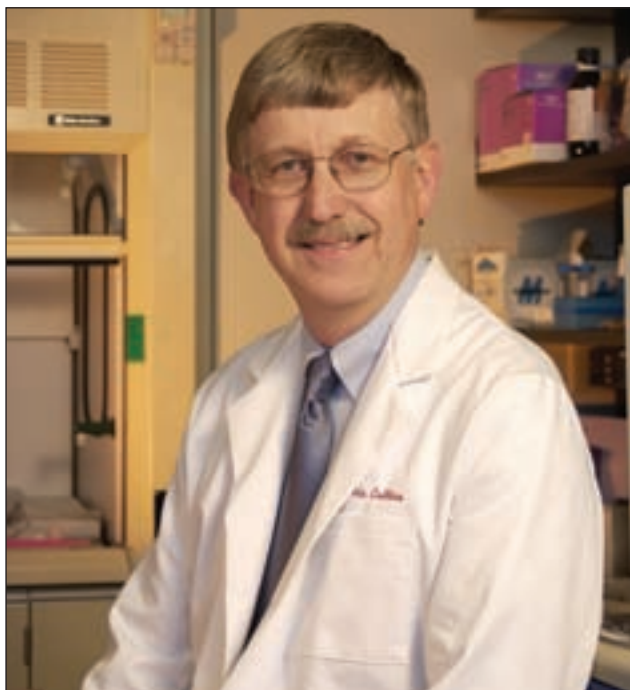
Δέκα σκαλιά, δέκα πινελιές, δέκα μικρά κείμενα, που αναδεικνύουν την ξεχωριστή σημασία της κάθε άγιας ημέρας, από το Σάββατο του Λαζάρου μέχρι και την Κυριακή του Πάσχα.

Τό βιβλίό είναι γραμμένο με γλαφυρή πένα και υπέροχη γλώσσα. Ένα βιβλίό, που δεν απευθύνεται σε μνημόνους, αντίθετα σκοπό έχει να μνήσει και τον πιο ανυποψίαστο αναγνώστη στο νόημα της αναστάσιμης χαράς. (εκδ. «Μαΐστρος»)

«Βροῖκα τό Θεό»...

(Μιλάει ὁ Φ. Κόλλινς, ὁ ἄνθρωπος πού ἔσπασε τό ἀνθρώπινο γονίδιο)

Στους Times της 5ης Απριλίου μιλάει ο Φράνσις Κόλλινς, ο επιστήμονας-επικεφαλής της ομάδας που έσπασε το ανθρώπινο γονίδιο, και ο οποίος πρόκειται να εκδόσει ένα βιβλίο, όπου εκεί θα εξηγήσει γιατί τώρα πιστεύει στην ύπαρξη του Θεού και είναι πεπεισμένος ότι τα θαύματα είναι πραγματικά.

Επειδή η Ανάσταση του Κυρίου μας από πολλούς έχει αμφισβητηθεί, ιδιαίτερα από ανθρώπους της εξηγήσεως, θεωρήσαμε κατάλληλη την περίοδο αυτή να δώσουμε σε εσάς, αναγνώστες της «Χριστιανικής», τη χαρμόσυνη αυτήν αγγελία, από τα χείλη ανθρώπου που ψάχνει και ερευνά, ότι ο Θεός μας «εν σοφία ἐποίησε».

Το βιβλίο του Φράνσις Κόλλινς έχει τίτλο: «Η γλώσσα του Θεού» και ξαναοίγει τη μόνιμη αντιπαράθεση για τη σχέση επιστήμης και θρησκείας. «Μία από τις μεγαλύτερες τραγωδίες των καιρών μας είναι η εντύπωση που έχει δημιουργηθεί ότι η επιστήμη και η θρησκεία βρίσκονται μόνιμα σε διαμάχη. Αυτό είναι τελείως περιττό και ανόητο και βαθειά δυσάρεστο και νομίζω πως αυτές οι διαπεραστικές φωνές που κυριαρχούσαν στη σκηνή τα περασμένα είκοσι χρόνια πρέπει κάποτε να σιωπάσουν».

Για τον Κόλλινς, καθώς μελετούσε και ανέλυε το ανθρώπινο γονίδιο, δεν έγινε μέσα στο μυαλό του καμμία πάλη. Αντίθετα, αισθάνθηκε ότι ο Θεός του έδωσε την ευκαιρία να ρίξει μια ματιά στα έργα Του.

«Όταν κάνεις μια επιστημονική ανακάλυψη, είναι στιγμή επιστημονικής ευθυμίας, γιατί έχεις ταυτιστεί πολύ χρόνο με αυτήν την έρευνα και ξαφνικά την ανακαλύπτεις. Είναι όμως και μια στιγμή, όπως αυτή η δική μου, που νοιώθεις πολύ κοντά στον Δημιουργό, με την έννοια ότι τώρα πια διακρίνεις ότι κανείς άνθρωπος δεν γνώριζε πριν, παρά μόνο ο Θεός γνώριζε τα πάντα.

«Όταν έχεις μπροστά σου για πρώτη φορά αυτό το καθοδηγητικό βιβλίο με τα 3,1 δισεκατομμύρια γράμματα, που μεταβιβάζει όλα τα είδη πληροφορίας και όλα τα είδη μυστηρίου για το ανθρώπινο είδος, δεν μπορείς να εξετάζεις λεπτομερώς σελίδα τη σελίδα, χωρίς αίσθηση δέους. Δεν μπορείς να κάνω κάτι άλλο, παρά μόνο να κοιτάζω εκείνες τις σελίδες και να έχω την αμυδρή αίσθηση ότι αυτό είναι κάτι που Εκείνος μου έδωσε, μου επέτρεψε να ρίξω μια ματιά στο «μυα-

Τῆς ΜΑΡΙΑΣ ΜΠΙΝΙΑΡΗ

λό το δικό Του».

Ο Κόλλινς εντάχθηκε σε μια ομάδα επιστημόνων, των οποίων η έρευνα βάρυνε την πίστη τους στο Θεό. Ο Ισαάκ Νιούτον, του οποίου η ανακάλυψη των νόμων της βαρύτητας αναδόμησε τη γνώση μας για την καταγωγή του σύμπαντος, είπε: «Αυτό το πιο όμορφο σύστημα μπόρεσε να προέλθει από την εξουσία μιας εφουόδας και ισχυρής ύπαρξης».

Αν και ο Αϊνστάιν επαναστάτησε τη σκέψη μας για κάποιο καιρό, με τη βαρύτητα και τη μετατροπή της ύλης σε ενέργεια, αυτός ο ίδιος πίστευε ότι το σύμπαν έχει δημιουργό. «Θέλω να μάθω τις σκέψεις Του, τα υπόλοιπα είναι λεπτομέρειες», είπε.

Ανάμεσα στις πιο αμφιλεγόμενες πεποιθήσεις του Κόλλινς είναι της «θείκης εξέλιξης», η οποία ισχυρίζεται ότι η φυσική επιλογή είναι το εργαλείο που ο Θεός διάλεξε, για να δημιουργήσει τον άνθρωπο. Σε αυτήν την ερμηνεία της θεωρίας, διαφωνεί ότι ο άνθρωπος δεν εξελίσσεται περισσότερο.

«Βλέπω το χέρι του Θεού στην πορεία του μηχανισμού της εξέλιξης. Αν ο Θεός διάλεξε να δημιουργήσει

ανθρώπινες υπάρξεις κατ' εικόνα Του και αποφάσισε πως ο μηχανισμός εξέλιξης ήταν ένας λεπτός τρόπος να πραγματοποιήσει αυτό το στόχο, ποιοί είμαστε εμείς να πούμε ότι δεν είναι αυτός ο τρόπος;» λέει ο επιστήμονας.

«Επιστημονικά, οι δυνάμεις της εξέλιξης από φυσική επιλογή έχουν βαθιά επηρεάσει το ανθρώπινο είδος, με τις αλλαγές στο πολιτισμό και το περιβάλλον και την επέκταση των ανθρωπίνων ειδών σε έξι δισεκατομμύρια μέλη. Γι' αυτό, ό,τι βλέπετε είναι πιο πολύ όμορφο απ' ό,τι φαίνεται».

Ο Κόλλινς υπήρξε άθεος μέχρι την ηλικία των 27 ετών, όταν ως νεαρός γιατρός επηρεάστηκε από τη δύναμη, που η πίστη έδωσε σε κάποιους από τους πιο σοβαρά ασθενείς του.

«Υπέφεραν από τρομερές ασθένειες, από τις οποίες δεν μπορούσαν να ξεφύγουν με τίποτα, και αντί να τα βάλουν με το Θεό, έγειραν στη μεριά της πίστης ως πηγής μεγάλης άνεσης και καθησυχασμού Αυτό για μένα ήταν ενδιαφέρον μέχρι συγκλονισμού και αδυναμίας για περαιτέρω σκέψεις και ενέργειες.

Αποφάσισε να επισκεφθεί έναν Μεθοδιστή ιερέα και του έδωσε ένα βιβλίο του C. Lewis «Mere Christianity», όπου διαφωνεί ότι ο Θεός είναι μια λογική πιθανότητα. Το βιβλίο άλλαξε τη ζωή του. «Ήταν ένα επιχείρημα, που δεν ήμουν έτοιμος να ακούσω» είπε. «Ήμουν πολύ χαρούμενος με την ιδέα ότι ο Θεός δεν υπήρχε και δεν είχα κανένα ενδιαφέρον μέσα μου. Την ίδια στιγμή όμως, δεν μπορούσα να γυρίσω το πρόσωπό μου από την άλλη πλευρά, να αδιαφορήσω».

Ο «φωτισμός του» ήρθε, όταν πήγε για ορειβασία στα Κασκίντ ορη στην Ουάσινγκτον. Λέει λοιπόν: «Ήταν ένα όμορφο απόγευμα και ξαφνικά μια απaráμιλλη ομορφιά της δημιουργίας γύρω μου ήταν τόσο συγκλονιστική, έτσι ένιωσα, δεν θα μπορούσα να αντέξω αν κρατούσε ακόμη μια στιγμή».

Ο Κόλλινς πιστεύει ότι η επιστήμη δεν μπορεί να χρησιμοποιείται, για να αντικρούσει την ύπαρξη του Θεού, επειδή βασίζεται στον «φυσικό» κόσμο. Υπ' αυτήν την έννοια, πιστεύει ότι τα θαύματα είναι πραγματικά.

«Αν κάποιος θέλει να δειχτεί την ύπαρξη του Θεού ή κάποιας υπερφυσικής δύναμης έξω από τη φύση, τότε δεν είναι λογικό θέμα να δεχτεί ότι ευκαιριακά μια υπερφυσική δύναμη μπορεί να εμφανίσει μια εισβολή,» λέει.

«Ο Θεός είναι δίπλα μας, μπροστά μας, αλλά το σπουδαιότερο μέσα στον γενετικό μας κώδικα...».

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ!

Πού βρίσκεται ὁ ἀγώνας τῶν Κούρδων;

Ο δημοσιογράφος κ. Μουσταφά (αριστερά) με τον Κούρδο ηγέτη του Β. Ιράκ κ. Ταλαμπανί σε παλαιότερη συνάντησή τους

Έχουν περάσει δέκα χρόνια, από τότε που οι Έλληνες είχαν άμεση πρόσβαση στις πληροφορίες για τον αγώνα των Κούρδων. Μέσα σε δέκα χρόνια έχουν αλλάξει πολλά. Όταν λέμε δέκα χρόνια, γνωρίζουν τι εννοούμε όσοι είχαν δυνατότητα να παρακολουθήσουν λίγο έως πολύ τις εξελίξεις, που πάγωσαν (εδώ στην Ελλάδα), μέχρι την υποθήση Οτζαλάν, του ηγέτη του ΡΚΚ (Εργατικού Κόμματος του Κουρδιστάν, που πρόσφατα μετονομάστηκε σε ΚΚΚ, αλλά και με άλλες παραλλαγές). Πάντως, αυτό που δεν έχει αλλάξει είναι η συνέχιση του αγώνα αυτού. Πότε ανηφόρα και πότε κατηφόρα.

Για την Ελλάδα είχε σταματήσει ο αγώνας των Κούρδων το 1999, με την παραπλάνηση(;) σύλληψη(;) παράδοση(;) του Οτζαλάν και την κατάληξη του στις φυλακές υψίστης ασφαλείας Imrali (ζήτημα, που δεν είναι το θέμα αυτού του άρθρου).

Μετά τη σύλληψη του Οτζαλάν λοιπόν, με το κάλεσμά του ίδιου το ΡΚΚ είχε ανακοινώσει κατάπαυση του πυρός και είχε μεταφέρει τις δυνάμεις του στο Βόρειο Ιράκ. Την εποχή εκείνη οι τουρκικές κρατικές Αρχές ήταν πανευτυχείς για τις εξελίξεις αυτές και δεν είχαν κανένα πρόβλημα για τη συγκέντρωση των δυνάμεων του ΡΚΚ στο Βόρειο Ιράκ. Ίσα-ίσα τους ικανοποιούσε η μη ύπαρξη αντάρτικων στοιχείων εντός των συνόρων της χώρας. Από την εποχή εκείνη το ΡΚΚ έχει αλλάξει την πολιτική του γραμμή. Δεν διεκδικεί έ-

νεξάρτητο Κουρδιστάν. Αναζητεί, στο πλαίσιο του εκδημοκρατισμού της Τουρκίας, να υπάρξει στην περιοχή που ζουν οι Κούρδοι ενίσχυση και αυτονομία των περιφερειακών διοικήσεων, με ελεύθερη χρήση της κουρδικής γλώσσας. Θεωρεί, όπως και οι ηγέτες του Βορείου Ιράκ, ότι είναι ανέφικτη η ανεξαρτητοποίηση του Κουρδιστάν στις χρονικές, πολιτικές και στρατιωτικές συγκυρίες της περιοχής

Του Κούρδου δημοσιογράφου Mustafa Gürbüz

και λόγω των συμμαχικών πολιτικών των κρατών, που υποστηρίζουν τη μη ανεξαρτητοποίηση του Κουρδιστάν.

Η τελευταία μονομερής κατάπαυση του πυρός τερματίστηκε από το ΡΚΚ στα τέλη του 2003, επειδή μέχρι τότε δεν σταμάτησαν οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις των τουρκικών ένοπλων δυνάμεων κατά των λίγων αντάρτικων στοιχείων του ΡΚΚ.

Στη συνέχεια, βλέπουμε μια πολύ σημαντική βελτίωση ποιοτικά (με στρατιωτική έννοια), επιχειρησιακά και από άποψη σχεδίου στις αντάρτικες επιχειρήσεις του ΡΚΚ. Αυτή η εντυπωσιακή βελτίωση των επιχειρήσεων του ΡΚΚ, σύμφωνα με τον τουρκικό Τύπο, οφείλεται στην εκπαίδευση των αντάρτων του ΡΚΚ από ξένους στρατιωτικούς εκπαιδευτές.

Πράγματι το ΡΚΚ, μετά την περίοδο αυτή, έχει διεξάγει επιχειρήσεις κατά των στρατιωτικών στόχων με πολύ μεγάλη επιτυχία, καθώς επίσης

δεν επιχείρησε (τουλάχιστον μέχρι τη συγγραφή του κειμένου αυτού) βομβιστικές επιθέσεις κατά των μη στρατιωτικών στόχων, που σημειώνονταν από το 1992 μέχρι τη σύλληψη του Οτζαλάν. (Θα ήταν χρήσιμη μια εργασία-έρευνα, με θέμα το γιατί το ΡΚΚ είχε επιλέξει βομβιστικούς στόχους μη στρατιωτικούς).

Το σημαντικότερο είναι ότι στις τωρινές στρατιωτικές επιχειρήσεις του ΡΚΚ, η απώλεια των αξιωματικών του Στρατού της Τουρκίας, σε σύγκριση με την προηγούμενη περίοδο, είναι αυξημένη, καθώς επίσης η απώλεια των ανταρτών είναι μειωμένη. Οι συνήθεις επιχειρήσεις-επιθέσεις των ανταρτών πραγματοποιούνται με μορφή βομβιστικών επιθέσεων με τηλεχειριστήριο και με στόχο τις επίλεκτες επιχειρησιακές, ένοπλες στρατιωτικές δυνάμεις της Τουρκίας.

Η εντυπωσιακή αυτή μετεξέλιξη των επιχειρήσεων του ΡΚΚ τα τελευταία χρόνια, ανησυχεί όχι μόνο τις Ένοπλες Δυνάμεις της Τουρκίας (ΕΔΤ), αλλά και τον πολιτικό και τον κόσμο των διανοουμένων της Τουρκίας. Είναι ενδεικτική η έντονη κριτική κατά της ηγεσίας των ΕΔΤ, για την αναποτελεσματική αντιμετώπιση του ΡΚΚ.

Επίσης, οι σκληροπυρηνικοί αρθρογράφοι του τουρκικού Τύπου άρχισαν να κριτικάρουν και αναζητούν απαντήσεις άμεσα ή έμμεσα από τις στρατιωτικές Αρχές για το «πώς είναι δυνατό να υπάρχουν απώλειες στις επίλεκτες δυνάμεις του στρατού».

Χριστιανοδημοκρατικά

Κατεστημένη δημοσιογραφία και συνδικαλισμός

Το ασφαλιστικό νομοσχέδιο έγινε τελικά νόμος του κράτους, παρά τη γενική κατακραυγή που ξεσήκωσε. Έκφραση της ήταν η απεργιακή καταϊγίδα και το «τσουνάμι» αντιδράσεων που προηγήθηκαν.

Η Κυβέρνηση, σε μια επίδειξη αυταρέσκειας, αδιαλλαξίας, κοινωνικής ανευθυνότητας και υπαλληλικής έναντι της Ευρωπαϊκής Ένωσης συμπεριφοράς, προχώρησε εσπευσμένα στην ψήφισή του, εκτιμώντας ότι έτσι θα κλείσει το Ασφαλιστικό και όλα θα γίνουν «μέλι-γάλα».

Ο ισχυρισμός της ότι δεν υπολογίζει το πολιτικό κόστος, προκειμένου να υπηρετήσει το δημόσιο συμφέρον, θα είχε νόημα και υπόσταση, αν η σύγκρουση αφορούσε συντεχνιακά συμφέροντα.

Εδώ όμως, έχει απέναντί της το σύνολο των εργαζομένων και το διακύβευμα είναι το υπόλοιπο της ζωής τους. Σαθρό επίσης, είναι και το επιχείρημά της ότι έχει νωπή την εντολή να εφαρμόσει το πρόγραμμά της. Διότι στο προεκλογικό της μανιφέστο άλλα έλεγε. Στα αυτιά άλλωστε όλων, ηχούν τα τρία πρωθυπουργικά «δεν».

Η ζωή πάντως, δείχνει ότι το

μέλλον νόμων που ψηφίζονται από κυβέρνηση μειοψηφίας, στο εκλογικό σώμα και στην κοινωνία είναι αβέβαιο και η βιωσιμότητά τους εξαιρετικά αμφίβολη. Και δεν χρειάζεται να ανατρέξουμε σε δημοσκοπήσεις, για να επιβεβαιώσουμε του λόγου το ασφαλές, δηλαδή την κοινωνική απομόνωση της Κυβέρνησης.

Επομένως, ο νόμος μπορεί να περάσει, αλλά σε αυτόν τίθεται απλώς το πλαίσιο και απεικονίζεται η βούληση των συντακτών. Για να γίνει πραγματικότητα, απαιτούνται συγκεκριμένα μέτρα και δεκάδες υ-

Τού ΗΡΑΚΛΗ ΚΑΝΑΚΑΚΗ

πουργικές αποφάσεις (73 τον αριθμό). Και είναι βέβαιο ότι οι εργαζόμενοι που κάθε φορά θα θίγονται, θα κάνουν τη διαφωνία τους εκκωφαντική φωνή και την οργή τους διαδήλωση και απεργία. Χώρια που τα συνδικάτα θα προσπαθήσουν, με μαζικές προσφυγές, να ακυρώσουν διατάξεις του νόμου ή να καθυστερήσουν την εφαρμογή τους.

Και έχουν δίκιο να κατεβαίνουν στους δρόμους του αγώνα οι εργαζόμενοι, όπως κάθε πολίτης που νοιώθει ότι emπαίζεται, εξαπατάται και αγνοείται επιδεικτικά για τα σημαντικά ζητήματα της ζωής του.

Μπορεί οι απεργίες να δυσκολεύουν την καθημερινότητα και να διασαλεύουν την κοινωνική ζωή. Όμως είναι αναπόφευκτη εξέλιξη, σε μια κοινωνία που μετρά όχι το δίκαιο των αιτημάτων, αλλά η δύναμη πίεσης και η διαπραγματευτική ισχύ.

Μονομερώς και παγίως, όταν αναστατώνεται η ζωή στις πόλεις από συλλαλητήρια και πορείες, ζητάμε από τους αδύναμους, δηλαδή τους απεργούς, να επιδείξουν, υποχωρώντας, αίσθημα ευθύνης και αυτοσυγκράτησης.

Πόσες φορές η κατεστημένη δημοσιογραφία και τα Μ.Μ.Ε. τα έβαλαν με τους οικονομικά και κοινωνικά ισχυρούς; Πίεσαν για ένα κοινωνικό κράτος, που θα προστατεύει από την ανεργία, τις επισφάλειες των ευέλικτων εργασιακών σχέσεων, τη φτώχεια και την κοινωνική περιθωριοποίηση; Έσπρωξαν την κοινωνία εναντίον των εργοδοτικών οργανώσεων, των

οποίων μέλη ξεζουμίζουν τους εργαζόμενους και στραπατσάρουν την αξιοπρέπειά τους; Σε μια εποχή μάλιστα, που η παραγωγικότητα της εργασίας και η συσσώρευση πλούτου σπάνε το ένα ρεκόρ μετά το άλλο; Πάντα στο στόχαστρο είναι ο συνδικαλισμός των εργαζομένων. Γιατί άραγε; Όχι, βέβαια, για να ξεπεραστούν οι παθογένειές του όπως

ο κομματισμός, η ιδιοτέλεια, ο κατακερματισμός και η κρίση αντιπροσωπείας.

Αλλά γιατί είναι ιδεολογική επιλογή να ναρκοθετείται, να αποδυναμώνεται και εν τέλει να αχρηστεύεται κάθε θεσμός κοινωνικής συνοχής και ενότητας, κάθε μορφή συλλογικότητας, κάθε τι που στέκεται εμπόδιο στην αγορά και στην επεκτατική της δράση.

9 ΜΠΟΦΟΡ...

*Φουρτούνες έφεραν τα «9 μποφόρ». Ειδικά η αναφορά μας στον Παπαδιαμάντη. Κάποιοι μας θεώρησαν υπερβολικούς. Μα ο «άγιος» των γραμμάτων μας τάχθηκε –τότε– υπέρ του πολιτικού γάμου Αμφιβάλλετε; Διαβάστε το διήγημα «Χωρίς στεφάνι».

*«Καλύτερα πόρνος, παρά γελοίος;» γράφαμε. Χάθηκε το ερωτηματικό από τον δαίμονα του τυπογραφείου, χάθηκε και το μέτρο από μερικούς «αντιδρώντες».

*Αραγε αντέδρασαν το ίδιο όταν εν ενεργεία Μητροπολίτης της Εκκλησίας της Ελλάδος ανέπτυξε τις θέσεις του για τις αμαρτίες του ορθού εντέρου με γλώσσα του λιμανιού;

*Ευτυχώς που υπάρχουν και σκανδαλίζονται με τα πραγματικά

σκάνδαλα: «Δεν μπορώ να αντιληφθώ τη νοοτροπία μερικών κληρικών, ιδίως αγάμων, που ζουν πλουσιοπάροχα, διαβιούν ως νεόπλουτοι, αυξάνουν την περιουσία τους, συμπεριφέρονται ως φεουδάρχες, ενώ ο λαός που έχουν υπό την πνευματική τους ευθύνη, βασανίζεται και υποφέρει. Αυτό ισοδυναμεί με σαρκικό παράπτωμα, είναι κατά κάποιον τρόπο «εκπόρνευση» της εκκλησιαστικής ζωής». Αυτά λέει ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ιερόθεος σε συνέντευξή του στον «Ελεύθερο Τύπο», της 13.4.2008.

*«Τον Δεσπότην και Αρχιερέα ημών». Ποιός καταλαβαίνει άραγε αυτή τη φράση που ψάλλει ο ιεροψάλτης;», αναρωτιέται ο θεολόγος-ιατρός Κωνσταντίνος Ερριπής, στο βιβλίο του «Ζήτηση τον Χριστό και δεν τον βρήκα», εκδ. Γρηγόρη, που κυκλοφόρησε πρόσφατα. «Στο ναό του Θεού είναι όλοι ίσοι και δεν έχουν θέση δεσπότες, κυρίαρχοι, δυνάστες. Αλλά υπάρχει ζώσα Εκκλησία για να τα διορθώσει;» Θα χαθεί και αυτό το ερωτηματικό, όπως χάθηκε και το δικό μας.

*Καλά τα γράφει ο Ερριπής. Τελικά είχε δίκιο κάποιος φίλος μου, όταν μου έλεγε: «Είμαστε πολλοί, αλλά κόρπιοι». Άντε, παιδιά, να μαζετούμε.

*Φεύγουν, δυστυχώς, μερικοί, όπως ο Φάνης Λαϊνός. Αιώνια του η μνήμη...

*Έρχεται και η 21η Απριλίου. Τις προάλλες ξανάπεσε στα χέρια μου το βιβλίο του Θανάση Κουρταλίδη για το Νικηφόρο Ζήση, τον παιδαγωγό. Τον χριστιανό εκπαιδευτικό, που τόλμησε τα μαύρα χρόνια της Δικτατορίας να

συγκρουστεί με τους εκπροσώπους της τυραννίας. Λόγω της δράσης του απολύθηκε από τη Δημόσια Εκπαίδευση, σύρθηκε στην Ασφάλεια και παραπέμφθηκε στο Στρατοδικείο. Διαβάζοντας κανείς την αξιολογημένη δουλειά του Θ. Κουρταλίδη, δεν μπορεί, παρά να θαυμάσει τη θεολογική-φιλοσοφική και πολιτική συγκρότηση του Νικηφόρου Ζήση.

*Ευτυχώς, δεν «διάβαζαν» όλοι οι χριστιανοί επί Δικτατορίας.

*Και καλά αυτοί που «διάβαζαν». Κάτι άλλοι υπηγητές Θεολογίας τότε, λαλίστατοι καθηγητές στις μέρες μας, που υπηρέτησαν την ΚΥΠ, παρακολουθώντας τον τότε Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο και «το εκκλησιαστικό πρόβλημα που είχε δημιουργηθεί επί της εποχής του!» Έτσι τουλάχιστον μαρτυρεί ο ίδιος ο τότε Ιερώνυμος. Για όσους έχουν απορίες για το ποιοί ήταν εκείνοι που προσέφεραν τις υπηρεσίες τους στην «Εθνική Κυβέρνηση», ας ρίξουν μια ματιά στο βιβλίο του «Το δράμα ενός Αρχιεπισκόπου».

*Δεν ήταν λίγοι αυτοί από τους πνευματικούς ανθρώπους, που αναγνωρίζοντας το λάθος της συνεργασίας τους με τη Δικτατορία, ζήτησαν συγγνώμη και σιώπησαν. Υπήρξαν όμως και άλλοι θρασύτατοι, αλαζόνες, που κυκλοφορούν ανάμεσά μας, κρίνοντας τους πάντες και τα πάντα, προκαλώντας τη μνήμη και την πίστη μας.

*«Ο χρόνος είναι ο χειρότερος γιατρός», λέει το τραγούδι. Και σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις πάει γάντι.

*Αγαπητοί «φίλοι», δεν ξεχνάμε!

*Το ΠΑΣΟΚ πανηγυρίζει. Έφτασε το 27%! Κάποτε πανηγύριζε με το 47%. Ω καιροί, ω ήθη!

*Αυτός ο συνομιλητής των Σκοπίων στον ΟΗΕ μού θυμίζει ανερχόμενο ΔΑΠίτη της δεκαετίας του '80, στη Θεολογική Θεσσαλονίκης.

*Τα ένσημα που κολλάνε οι αριβαρίστες είναι βαρέα και ανθυγιεινά ή απλά;

*Κακούργημα θα γίνει η δωροληψία πάνω από 73.000 ευρώ. Κάτω από αυτό το ποσό θα θεωρείται φιλοδώρημα;

*Πάλι ο Μπερλουσκόνι στην Ιταλία. «Χαράς ευαγγέλια» για τους κωμωδιογράφους. Αλλά, αφού ο νεοφιλελευθερισμός έγινε το ανώτατο στάδιο του σοσιαλισμού για τη ροζ αριστερά, τί περιμένεις;

*Καλή Ανάσταση!